பத்திரிகை வேண்டுமென்று எழுதாமலுங் கையொப்பஞ் செலுத்தாமலும் மௌனஞ்செய்யும் நண்பர்களுக்கு மூன்றாவது சஞ்சிகை முதற் பத்திரிகை அனுப்பப்படமாட்டாது.

REGISTERED NO. 301.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:

"சென்னை வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்தசபைப்"

பிரசுரம்

ஞானசாகரம்.

இது,

சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர பௌதிகசாத்திர இலக்கண இலக்கியப் பொருள்விரிக்கும் மாதாந்தப்பத்திரிகை.

பதுமம்-௧. } சாலி. ௲௮௨௩ பிலவஸு மாசி௴ ௧௰௨. { இதழ்-௨.

பொருளடக்கம்.

சைவமுஞ் சைவர் நிலையும்.
காப்பியம் - அ - குமாரசாமிப்பிள்ளை.
சகளோபாசனை. (Symbolism)
தொல்காப்பியத் தொல்லிலக்கண பரிசீலனம், டி - சவரிராயபிள்ளை.
சமாசாரக்குறிப்புகள்.

பத்திராதிபர். நாகபட்டினம் - வேதாசலம்பிள்ளை.
சென்னைக் கிறிஸ்டியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

சென்னைப்
பண்டித மித்திர யந்திரசாலையில்
முத்திரிகரிக்கப்பட்டது.

1902.

கையொப்ப நண்பர்கள் தத்தங் கையொப்பத்தொகையை அடுத்த மாதத்திற்குட் செலுத்தல்வேண்டும்.

வருடசந்தா இரண்டு ரூபா. தனிப்பிரதி நாலணா.

கௌரவாபிமானசீலர்.

உபகரித்ததொகை.

நாகை, வெளிப்பாளையம் - சைவசித்தாந்தசபை ரூபா ௧0.

ஸ்ரீமத், கு - சிங்காரவேலுமுதலியாரவர்கள் ,, ௧0.
சூபர்வைசர், டி-பி-டப்ளியூ திண்டிவனம்.

,, பெ - முனிசாமிமுதலியாரவர்கள்
சூபர்வைசர், இன்ஜினீரிங் டிபார்ட்மெண்ட்,
மதராஸ் ரயில்வே, பிரம்பூர்.

,, சோ - சிவஅருணகிரிமுதலியாரவர்கள் ௧0
சீப்சப்ளை அண்டு டிரான்ஸ்போர்டு ஆபீஸ்,
சிக்கந்தராபாத்து.

,, T. R. கிருஷ்ணசாமிராவ் அவர்கள் ,, ௧0
பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், பரமகுடி.

,, திருமயிலை - அரங்கசாமிநாயகரவர்கள் ௧0
அபாதகிரி.

,, T. M. பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்கள் ,, ௧
பேபர்கரன்சி ஆபீஸ், இரங்கூன்.

,, சி - அருணாசலசெட்டியாரவர்கள் ,, ௧
டி-பி-டப்ளியூ-கண்டிராக்டர், திண்டிவனம்.

,, அ - துரைசாமிகௌண்டரவர்கள் ,, ௧0
பிரானச்போஸ்டாபீஸ், வல்லம்.

,, நாகபட்டினம்-சித-மா-முனிசாமிப்பிள்ளையவர்கள்,, ௧0

,, செ - வேதகிரிச்செட்டியாரவர்கள் ,, ௧0
டி-பி-டப்ளியூ-கண்டிராக்டர், திண்டிவனம்.

,, தண்டலம் - பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள்
தமிழ் டிரான்ஸ்லேட்டர் ஆபீஸ், சென்னை.

,, தி - முத்துராமபிள்ளையவர்கள்
தமிழ்ப்பண்டிதர், திருவேட்டீஸ்வரர்பேட்டை.

,, ஜே - எம் - நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள். பி-ஏ, பி-எல்.,
டிஸ்ட்ரிக்ட் முனிசிப், நந்தியால்.

தொகை உபகரித்த கனவான்களன்றி மற்றைக் கனவான்களும் தாந்தாம் உபகரிக்கும் திரவியத்தை விரைவிலுதவியூக்க மூட்டுவார்களென்று பிரார்த்திக்கின்றோம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநமஃ

"வாழ்கவந்தணர்வானவரானினம்
வீழ்கதண்புனல்வேந்தனுமோங்குக
ஆழ்கதீயதெலாமரனாமமே
சூழ்கவையகமுந்துயர்தீர்கவே"

ஞானசாகரம்.

சைவமும் சைவர் நிலையும்.

சிவபெருமானொருவனே வழிபடற் பாலனாகிய முழுமுதற்கடவுளென்றும் அங்ஙனம் அவனை வழிபடுவார்க்கு இன்றியமையா அடையாளங்களாவன விபூதிஉருத்திராக்கதாரணமும் பஞ்சாக்கரமந்திரமுமேயாமென்றும், இவற்றையெல்லாம் ஆன்மாக்கள் இனிதுணருமாறு சுருக்கமாகவும் விரிவாகவுந்தெரிக்கலுறும் நூல்கள் வடமொழியில் வேதசிவாகமங்களுந்தென்மொழியில் தேவாரதிருவாக முதலிய பன்னிரண்டு திருமுறைகளும் சிவஞானபோதமுதலிய பதினான்கு சித்தாந்த அருளோத்துக்களுமாமென்றும் ஆணைவரம்பு நிறுத்தி அவ்வரம்பு கடவாது ஒழுகும் நல்லான்மாக்களுக்கு முத்தியின்பம் பயப்பது சைவசமயமாம்; இங்ஙனங்கிளந்தெடுத்துக்கூறிய சைவசமயவழி நின்று அச்சமயவிதிகளை வழுவாது அனுட்டித்து ஒழுகுங் கட்டுப்பாடுடைய நன்மக்களெல்லாருஞ் சைவரென்று வேண்டப்படுவர்.

இனித்துரியப்பொருளாகிய சிவனை வழிபடுதலும், அவனடையாளங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்கதாரணமும், இவற்றையறிவிக்குந் தேவார திருவாசகமுதலிய நூலாராய்ச்சியுமாகிய மூன்றும் ஒன்றையொன்று இன்றியமையா நெறிப்பாடுடையனவாம்.

இங்கே சிவம் என்றதுரியப்பொருள் பிரமன் விண்டு உருத்திரன் என்று ஆண்டாண்டு உபநிடதங்களில் ஓதப்படும் முப்பொருள்களுள் இறுதியில் நின்ற உருத்திரபத வாச்சியப்பொருளன்று. மற்று அதுகுணப்பொருளாகிய அம்மூன்றனையுங்கடந்து மேல்விரிந்து செல்லும் நான்காவதாகிய துரியப்பொருளாவதாம். இக்கருத்துப்பற்றியே அதர்வசிகோபநிடதத்தில் "இவையனைத்தும் பிறக்கின்றன; இப்பிரமன் விண்டு உருத்திரன் இந்திரனென்னுமவரெல்லாம் பிறக்கின்றனர்; பூதங்களோடு இந்திரியங்களெல்லாம் பிறக்கின்றன; காரணங்களைத் தோற்றுவிப்பானுந்தியாதவு

மானகாரணன்றான் பிறப்பானல்லான்; காரணப்பொருளும் ஐசுவரிய
மனைத்தையுமுடையானும் அனைத்திற்கும் ஈசுரனுமான சம்பு ஆகாய நடு
விற்றியானிக்கப்படும்" என்றும், பஞ்சப்பிரமோபநிடதத்தில் "மூன்றவத்தை
களைக்கடந்ததும் துரியப்பொருளும் சத்தியமும் ஞானமயமாகவுள்ளதும்
பிரமன் விண்டு முதலியோராற்சேவிக்கப்படுவதும் எப்பொருளும் பிறத்
தற்கு நிலைக்களமாவதும் மேலானதும் ஈசபதவாச்சியப்பொருள்" என்
றும் சுருதிவாக்கியங்கள் ஒருங்கெழுந்து அறுதியிட்டன. இவ்வாறே "தே
வர்கோவறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்கு
மற்றை, மூவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதைமாதாளும்
பாகத்தெந்தை" என்று திருவாசகச்சுருதியினும் போந்தவாறுகாண்க.
இனிச் சுவேதாசுவதரவுப நிடதத்திற்போந்த "எவன் தானொருவனாயிருந்
துகொண்டே எல்லாப்பொருள்களையு மயக்குவானோ அவன் தன் சருவ
வல்லமையால் எல்லாவற்றையும் எல்லாவுலகங்களையும் ஆளுகின்றான்;
எவன் உற்பத்தியாங்காலத்தும் சம்பவிக்குங்காலத்துந்தான் ஒருவனாகவே
இருக்கின்றானோ அவனை அவ்வாற்றான் அறிபவர் மரணத்தைக்கடக்கின்
றார்கள்; ஏனெனில், இவ்வுலகங்களையெல்லாந்தன் முழுமுதன்மையால்
ஆட்சிசெய்கின்ற உருத்திரக்கடவுள் ஒருவனேயாதலால், அவனுக்கு வேறா
கப்பிறிதொருபொருள் உண்டென்று அறிவுடையோர் சொல்லார்கள்;
அவன் சிருட்டிசெய்வானொருவனை உண்டாக்கி எல்லாவுலகங்களையும்
படைப்பித்துத்தான் அவ்வெல்லா ஆன்மாக்களினும் அந்தரான்மாவாய்
வேறு வேறமர்ந்திருக்கின்றான்; அவன் சங்காரகாலத்தில் தன் கோபாக்
இனியால் எல்லாவற்றையும் விழுங்குகின்றான்; எல்லாப்பக்கங்களில்
விழிகளும், எல்லாத்திசைகளின் முகங்களும், எல்லாத்திக்குகளிற்புயங்
களும், எல்லாவிடங்களிற் பாதங்களும் உடையனாய் ஆகாயத்தையும் பூமி
யையும் உண்டுபண்ணித் தன் கரங்களானும் சிறகுகளானும் அவற்றை
ஒழுங்குபடுத்துகிற அவன் ஒருவனே கடவுள்; இங்ஙனம் எல்லாவற்றிற
கும் முதல்வனும் மகருஷியும் சிருட்டிகாரணனும் தேவர்களை எல்லாம்
பிறப்பிக்கின்றவனும், அவருள்ளும் இரணிய கருப்பனைமுதலிற் படைத்
திட்டவனுமாகிய உருத்திரமூர்த்தி எமக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை உதிப்பிக்
கக்கடவன்." என்னும் அருள் வாக்கியந் திரிமூர்த்திகளுட்பட்ட குணருத்
திரர்மேற் செல்வதின்றித் தத்துவங்களை ஒடுக்கிக்கொண்டு அத்தத்துவங்
களுக்கும் அதீதமாய் விளங்குந் துரியமுழுமுதற்கடவுளான மாசங்கார
உருத்திரக்கடவுளை வழுத்துதற்பொருட்டு ஆண்டெழுந்ததொன்றாகலின்
அது பற்றி ஈண்டு வரக்கடவதோர் இழுக்கில்லை யென்றொழிக.

இனி அங்ஙனங்காட்டிய முத்திற முறையுள்ளும் சிவவழிபாடு
ஏனையிரண்டினுஞ் சிறந்ததொன்றாதலானும், அச்சிவவழிபாடு பற்றியே
அதற்கங்கங்களான விபூதி யுருத்திராக்க தாரணம் பஞ்சாக்கரமந்திரம்
வேதோபநிடத நூலாராய்ச்சியும் பிறவும் வேண்டப்படுதலல்லது அவ்வழி

பாடில்வழி அவை பயப்பாடின்றி வறிது கழிதலானும் அச்சிவவழிபாடு ஒன்று தானே ஏனையிரண்டினுஞ் சிறந்தெடுத்துப் போற்றப்படுந்தலைமை யுடைத்தாம். என்னை? கொழுநனை யுடையளான ஒரு தலைமகள் தான் தனக்கினிய அக்காதலனையுடையளாம் அவ்வியைபுபற்றியே அவடனக்கு இன்றியமையாச்சிறப்பினவாகிய மங்கலநாண் மஞ்சட்பூச்சுக் கலவைச் சாந்து நறுமுறிக்கொழுந்து விரைமலர்த்தொடையல் செழும் பட்டாடை முதலியன வேண்டப்படுவதன்றி, அவனில்வழி அவை யொருசிறிதும் அவளால் விரும்பப்படா வாகலினென்பது. இன்னும், இராச்சியவுரிமை பெற்றானோர் ஆண்மகன் தான் அங்ஙனமெய்திய அவ்வுரிமை பற்றியே அதற்கடையாளங்களான அரதனமுடியும் வெண்கொற்றக்குடையும் அரசமுத்திரையும் அரியணை வீற்றிருப்பும் ஒருங்கு பெற்று ஆட்சி செலுத்துதலன்றி, அவ்வுரிமையில்லாதானொருவன் அங்ஙனம் அடையாளங்கொள்ளானாகலானுமென்பது. இனிக்கொழுநனையிலளாகிய ஒரு பெண்மகள் மங்கல நாண் முதலிய அலங்காரமுடையளாம்வழி அவளைத் தூர்த்தையென்றுலகம் பழிக்குமாறுபோலவும், இராச்சியவுரிமையில்லாதானொருவன் அஃதுடையானேபோல, அரதன முடிமுதலிய அடையாளங்கொள்வழி அவனரசனால் ஒறுக்கப்பட்டுச்சிறைக்களத்திடப்படுமாறு போலவும் சிவவழிபாடு இல்லாதானொருவன் அஃதுடையானேபோல விபூதியுருத்திராக்கந்தரித்துப்பிறரை வஞ்சித்தன் மேற்கொண்டவழி அவன் தன் செயலையுணர்வாரெல்லாரானும், ஒ! ஒ! இவன் கொடியன், பாவி, வஞ்சகன், என்று இழித்துக்கூறப்படுதன்மேலும் மறுமையிற் சிவபெருமானாலொறுக்கப்படுதலும் உடையனாம். சிவபெருமானைத்தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடும் நற்குலத்திற் பிறந்த சைவர்களே! எம்மரிய சகோதரர்களே! நமக்கு இந்த மானுடதேகமும் அதனினுஞ்சிறந்த சைவகுலமும் முற்சென்மங்களில் ஈட்டிய பெருந்தவப்பயனா வாய்ப்பப்பெற்றும் அவற்றாற்பெறும்பயனை நாம் ஒரு சிறிதும் யோசியாது வாளாது வாணாளைக் கழித்தல் நன்றோ? நாம் வழிபடும் முழுமுதற்கடவுள் சிவபெருமான் ஒருவனே என்று துணிந்து அவனை உபாசிக்கும் நன்முறை அறியோமாயின், நாம் எவ்வளவுதான் விபூதியுருத்திராக்கந்தரித்தாலும் அவற்றால் நமக்குப்பிரயோசனம் வருவதன்று. சிவபெருமானை உபாசிக்கும்பொருட்டாகவே அவன்றிருவடையாளங்களான திருநீறுங் கண்டிகையும் அணிகின்றோமென்று அறிந்து அவனை வழிபட்டான் மாத்திரம் நாம் வேண்டியவாறெல்லாம் நமக்கு இம்மை மறுமைப்பயன்களை யருளி யிறுதியில் அவன்றன் றிருவடிப்பேரின்பத்தையும் நமக்கு ஊட்டுவான்.

இனி, இங்ஙனங்கூறுதல் பற்றி நாம் ஏனைச்சமயங்களையும் அச்சமயிகள் வழிபடுந்தெய்வங்களையும் இகழ்ந்துரைக்கின்றோமென்று நினையாதீர்கள். அங்ஙனம் நாம் ஒருகாலத்துஞ்செய்யோம். நாம் முதற்சஞ்சிகையில் வரைந்த "இவ்வுலகின்கட் பல வேறுபடப்பரந்து கிடக்குஞ்சமயங்

கள்ளெல்லாந் தம்மை அனுசரித்தொழுகும் ஆன்மாக்களின் பக்குவமுறைமைக்கேற்பவும், அப்பக்குவமுறைமையால் அவரறிவு விரிந்து செலுந்தன்மைக்கேற்பவுந்தாமும் ஒரு நெறிப்படாவாய்ப்பல நெறிப்பட அகன்று தாந்தாம் நுதலியபொருளையே உண்மையெனத்துணிந்து ஆராய்ந்து அவைதம்மா லுறுதிகொண்டு உய்யுநெறி தேடுகின்றன ; இங்ஙனம் ஒன்றினொன்று மறுதலைப்பட்ட இலக்கணங்களுடையவாயினும், ஒன்றினொன்று குறைந்த குணங்களுடையவாயினும், ஒன்றினொன்றுயர்ந்த குணங்களுடையவாயினும் எல்லாச்சமயங்களும் மெய்ச்சமயங்களேயாய், எல்லாம் வீடு பேற்றின்கண் உய்க்கும் வழிகளுந்துறைகளுமேயாய், முழுமுதற்பெருங்கடவுளாகிய தந்தையை ஆன்மாக்களாகிய பசுங்குழவிகள் சென்று அணையுங்காறும் அறிவூண் தந்து வளர்க்குந் தாய்மார்களேயாய் விளங்குவன" என்னும் வாக்கியக்கூறுகளே அதற்குச்சான்றாம்.

மற்று நங்கருத்து யாதோவெனின்;—எல்லாச்சமயிகளும் தாந்தாம் உண்மையெனக்கொண்டு உபாசிக்குந் தெய்வங்களைத் தாந்தாம்அனுசரித்தொழுகும் விதிபிறழாதுதழுவக் கொண்டுஉறுதிபெறல் வேண்டுமென்பதே நங்கருத்தாவதாம். இதனைவிடுத்துச் சைவனொருவன் சிவவழிபாடுநீங்கி வேறுசமயிகள் உபாசிக்குந் தெய்வங்களைப் பராட்டிப்போற்றுதலும், அவ்வாறே அவ்வேறுசமயிகள் தம்மதங்களுக் கிணங்காதபிறசமயத்தெய்வங்களைப் பாராட்டிப் போற்றுதலும் வரம்பழித்துச் செய்யுமுறையாதலால் அவைபெரிதும் இடர்ப்படுதற் கேதுவாய் முடியுமென்றொழிக. அற்றேல்; சாக்கியநாயனார் தாந்தழுவிய பௌத்தசமயவழிநின்று உறுதிபெற மாட்டாராய்ச் சிவவழிபாடு இயற்றியது வழுவாம்போலுமெனின், அற்றன்று, அவர் மேலைச்சென்மங்களிற் செய்து போந்ததவமுதிர்ச்சியால் தமக்கு மெய்யறிவுவிளங்கி அதிதீவிர பக்குவமுடையராகப் பெறுதலால், அப்பக்குவநிலைக் கேலாத பௌத்தசமயம் விடுத்து அதற்கேற்பதானசைவம்புகுந்து சிவனைவழிபட்டு உய்ந்தாராகலின் அதுவழுவாமாறு யாண்டையதென்றொழிக. அஃதாயின், அவர்தம் மேலைச்சென்மத்தவமுதிர்ச்சிக்கேற்பச் சைவசமயத்திற்பிறந்து அவ்வாற்றாற் சிவனைவழிபடுதலன்றே மரபாமெனின், நன்றுசொன்னாய், அவர்மேலைச் சென்மங்களில் அரிதாற்றியதவவூழ் அவரைச் சைவசமயத்திற்பிறப்பித்து ஆண்டு நின்றவாறே அவர்க்கு அவ்வதிதீவிரபக்குவத்தைப் பயப்பிக்கமாட்டாதாய்ப் பௌத்தசமயத்தின்கண்ணே அவரைப்பிறப்பித்து ஆண்டு நின்றவாறே இடையொருகாலத்து அவ்வதிதீவிரபக்குவத்தைப் பயப்பிக்கும் பெற்றித்தாய் முற்கொண்டு அமைந்துகிடந்தது ; பின் அக்கிடப்பின்படியே முடிந்ததாகலின் அதுகடாவன்றெனமறுக்க. இனிப் பல்வகைச் சமயமுடி பொருள்களையும் நுண்ணிதாக ஆய்ந்து அதனான்மெய்யறிவு மிக விளங்கித்தாம் மெய்யெனக்கண்ட ஒருசமயத்தை அனுசரித்தொழுகுங் கடப்பாடுடையார்க்குத் தஞ்சமயவரம்புகடந்து சேறல் குற்றமன்றாம்.

இனி இவ்வாறெல்லாமன்றித் தஞ்சமயப் பொருளுண்மையும் பிறசமயப் பொருளுண்மையும் அளந்தறிய மாட்டாதபுருடர் தஞ்சமயவரம்புகடந்து விவகரித்தல் பெரியதோர் அபசாரமாமென்றொழிக. இனிச்சைவசமயத்திற்பிறந்து சிவனைவழிபடும் புண்ணியமுடைய நன்மக்கள் அந்நெறிகடைப்பிடியாது தம்மனம்போனவாறெல்லாம் புகுந்து தம்பெருமையிழத்தல் நன்றன்றாம். சைவசமயிகள் சிவபெருமானையன்றி ஏனைச்சமயத்தெய்வங்களை உபாசிக்க இடம்பெறமாட்டார். இதற்கு ஸ்ரீமன். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய,

“கொள்ளேன்புரந்தரன்மாலயன்வாழ்வுகுடிகெடினு
நள்ளேனினதடியாரொடல்லானரகம்புகினு
மெள்ளேன்றிருவருளாலேயிருக்கப்பெறினிறைவா
வுள்ளேன்பிறதெய்வமுன்னையல்லாதெங்களுத்தமனே” என்னுந் திரு

வாக்கேயுறுசான்றாமென்க.

இனிச்சிவபெருமானை உபாசிக்குஞ் சைவர்களுக்குச் சிவாராதனை ஒன்றே சாலுமாகலின், விபூதியுருத்திராக்கதாரணமும் பிறவும் அவர்க்கு இன்றியமையாதாமென் றுரைத்தவா றென்னையெனின்;—நன்று வினவினாய், கொழுநனையுடையளான மனைக்கிழத்திக்கு மங்கலநாண் முதலிய அடையாளங்களும், அரசுரிமையுடையனான ஓராண்மகனுக்கு அரதனமுடி முதலிய அடையாளங்களும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றனவாகலின், சிவனை உபாசிக்குஞ் சைவர்களுக்கு அவையும் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலனவேயாம்.

இனி ஒருதலைமகட்கும் ஓர் அரசற்கும் அவ்வவர்க்குரிய அன்பும் அதிகாரமுமே சாலுமாகவும், அவற்றின்வேறாக அடையாளங்கள் பிறகோடலுன் எற்றுக்கென்று ஆராயலுறுவார்க்குத் தந்நிலையில் நின்றவழி உணர்வின்றிக்கிடந்த ஆன்மாக்கள் எழுவகைத் தோற்றத்துட்பட்ட சரீரங்களையும் அச்சரீரங்களிற் போகநுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாய்க்கிடந்தமெய்வாய் கண் மூக்குச் செவிமுதலிய புறக்கருவிகளையும் மனஞ்சித்தம் புத்தியகங்காரமுதலிய அகக்கருவிகளையும் ஒருங்குதலைக்கூடி உலகத்தோடொருமைப்பாடுற்று அறிவுவிரியப்பெறுப வென்பதும், இங்ஙனந் தேகத்தோடியைபுறுதன்மாத்திரையானேகுறிவழிச்செல்லும் அறிவுமுகிழ்க்குமென்பதும் இனிது விளங்கும். குறியெனினும் அடையாளம் எனினும் ஒக்கும். இனிமானுட ரெல்லாரும் ஆண்பெண் எனப்பகுக்கப்படும் பகுப்புடையராதலும் அவ்வவர்க்குரிய குறிதுணிவிசேட அடையாளங்கள் பற்றியேயாம். அவ்வாண்பகுப்பாருள்ளும் இவனெமக்குத்தந்தை இவன் சகோதரன் இவன் புதல்வன் இவன் ஏதிலான் இவன் நண்பன் எனவுணர்ச்சி வேறுபாடுறுதலும் அவ்வவர்க்குரிய விசேட அடையாளங்கள் பற்றியேயாம். இனி அப்பெண்வகுப்பாருள்ளும் இவள் எமக்குத்தாய் இவளுடன்பிறந்தாள் இவள் புதல்வி இவள்ஏதிலாள் இவள் கிழமையுடையாள்

என்றற்றொடக்கத்தான் வேறு வேறறிதலும் அவ்வவரிடைக்காணப்படும் விசேட அடையாளங்கள் பற்றியேயாம். இனி ஆங்கில நூலாரும் ஒருபொருளொடு வேறொன்றனை ஒப்பிட்டுக்காண்டலானும், ஒன்றை ஒன்றின்வேறாகக்காண்டலானும் அறிவுமலர்ச்சியுண்டாம் என்றுகூறுப. ஆகவே, உலகத்துட்டோன்றி அவ்வுலகியற் பொருளின்கண் அது வதுவாய்ப்பதியும் அறிவுடைய ஆன்மாக்கள் அடையாளங்கள்பற்றி யுணர்ச்சியுடையாராகப்பெறுதல் இயற்கையாகவே வாராநின்ற நிகழ்ச்சியாதலின், அது தன்னொடு முரணி வேறு வேறுசங்கித்தல் பொருத்தமின்றாம்.

இனி இவ்வாறே ஒருவனைச் சைவனென்றும் ஒருவனைவைணவனென்றும் ஒருவனைப் பௌத்தனென்றும் ஒருவனைச் சமணனென்றும் அறியும் அறிவெல்லாம் அவ்வவர்க்குரிய ஈசுரவழிபாடு கருமவுறைப்பு நூலாராய்ச்சி முதலிய அடையாளங்கள்பற்றியே நிகழ்வதல்லது பிறிதன்றாம். இனி அவரவர்க்குரியசமய அடையாளங்களும் அவரவர்க்குயிர்போற் சிறந்தனவாய் அவர்செய்யும் ஈசுரவழிபாட்டின்கண் நெஞ்சம் நெகிழ்த்திப் பத்திச் சுவைமிகுவித்து மேம்பாடுறுவனவாம். இப்பெற்றியவான அவ்வடையாளங்கள் அவ்வச்சமயத்தா ரெல்லாராலுங்குறிக்கொண்டு போற்றப்படுவன வாதலின் சைவர்க்கு விபூதி யுருத்திராக்கதாரணம் இன்றியமையாவடையாளச் சிறப்பினவென்பது தெற்றென விளங்கும்.

இனி, வடமொழியில் வேதாகமநூலாராய்ச்சியுந்தென்மொழியில் தேவார திருவாசக சிவஞானபோத நூலாராய்ச்சியும் வேண்டற்பாலவென்றலென்னை, விபூதியுருத்திராக்கந்தரித்து ஐந்தெழுத்தோதி யுண்மையன்பாற் சிவவழிபாடு இயற்றுதலொன்றே யமையுமெனின்;—அற்றன்று, தாம்மாத்திரம் அங்ஙனம் வழிபட்டு உய்யுநெறியொன்றே கடைப்பிடித்தல் தன்னைப்பற்றுத லென்னுங் குற்றமாதன்மேலும் பிறசீவான்மாக்கள் பிழைத்துப்போம் மெய்ந்நெறிகாட்டி வழிப்படுக்குங்கருணையின்றாய் முடிதலானும், கருணையின்றாகவே சீவர்கட்குரிய வினைக்குற்றங்களெல்லாமும் ஒருங்குவந்து சேறலானும், அதனாற் பிறவியருமன் மேன்மேற்பெருகி வருதலானும் அவர்தாம் உண்மைச்சிவவழிபாடு செய்தாரல்லராவர்; இனித்தாமுய்யும் பொருட்டுச் சிவவழிபாடு இயற்றுதல்போலவே எல்லாச்சீவான்மாக்களும் உய்கவென்னுங் கருணைமிக்கு அவர்தமக்கெல்லாம் அச்சிவவழிபாட்டின் அருமை பெருமைகளை விரித்துரைத்து அறிவுகொளுத்தல் வேண்டுமாகலானும், அவ்வாறு அறிவுகொளுத்தற் பொருட்டுத் தம்முளையில் அவரைத்துணிபு ஒருப்படுத்தல் வேண்டுமாகலானும், அங்ஙனந் துணிபொருப்பாடு உறுவித்தற்கு வேதாகமநூலாராய்ச்சி இன்றியமையா நெறிப்பாடுடையதாம். அல்லதூஉம், வேதாகமநூலுரைப்பொருள் செவ்விதின் ஆய்ந்து அவ்வாற்றான் முகிழ்க்கும் மெய்யறிவின்கட் பத்திச்சுவைத்தேன் ஓயாது சுரந்து இறைவன் திருவடித்தியானத்தின்கண் மனவெழுச்சிமிகுக்கும் உரிமைப்பாடு விளைதலானும் அவ்

வாராய்ச்சி தமக்கும்பயப்பாடு பெரிதுடைத்தாம். இவ்வாறு இருவழியானுஞ் சிறந்தவடநூல் தென்னூலாராய்ச்சி சைவரெல்லாரானும் ஒழுங்காகச்செயப்படுதல்வேண்டும். இங்ஙனம் மூவேறுவகைப்படுத்து எடுத்துக்கொண்ட சிவவழிபாடும் விபூதி யுருத்திராக்கதாரண பஞ்சாக்கரமந்திரமும் வேதாகமப்பொருணூலாராய்ச்சியும் சைவசமய நிலைக்குரியனவாம்.

இனி இக்காலத்துச் சைவர்களுட்சிலர் சிவனை வழிபடுதலறியாராய்ச் 'சிவனென்னவிண்டுவென்ன, எல்லாம் ஒன்றுதான்' என்றுரைத்து அன்பிலராய் நாட்கழிக்கின்றார். வைணவசமயிகள் விண்டுவையேதாம் உபாசிக்கும் முழுமுதற் கடவுளென்று துணிந்து அவ்வாற்றான் வழிபடற்பாலார். சைவர் சிவனையே அங்ஙனந்துணிந்து வழிபடற்பாலார். இம்முறைதிறம்பி இரண்டையு மொன்றெனக்கூறி அன்பிலராய் ஒழுகி நாட்கழித்தல் எந்தச்சமயிக்கும் நன்றாகாது. ஈசுரவழிபாட்டிற்கு ஒரு தலையான வேண்டும் உள்ளநெகிழ்ச்சி எல்லாத் தெய்வங்களையுஞ் சமமாகக்காணும் பொதுநோக்கத்தான் வருவதன்று. மற்று அது, ஒருபொருளை ஏனையவற்றினின்றும் வேறுபிரித்துத் தலைமைப்பாடுடையதெனக் காணுஞ் சிறப்புநோக்கத்தான் வருவதொன்றாம். இவ்வியல்பு பற்றியே உலகெங்கும் பலவேறுவகைப்பட்ட சமயங்களும் சமயத்தெய்வங்களும் பலப்பலவாய் விரிந்தன. அவ்வச்சமயத்தாருந் தத்தமக்கு உள்ளநெகிழ்ச்சிசெல்லும்வகையான் தாந்தாம்விரும்புங்குணங்குறிமுதலியன கொண்டு தத்தமக்கியைந்தவழியா னெல்லாம் ஈசுரனை உபாசனைசெய்து போதருகின்றார். இவ்வாறுவிரிந்த சமயங்களையெல்லாம் ஒருமைப்படுத்தலாவது, அல்லதவற்றை யெல்லாம் அழிவுசெய்து மெய்ச்சமயமொன்றனை நிறுத்தலாவது யார்க்கும் இயல்வதன்று. அங்ஙனஞ்செய்தல் ஈசுரனுக்குத்திருவுள்ளமுமன்று. அவர்க்குத் திருவுள்ளமானால் ஒருகணத்திலவ்வெல்லாச் சமயங்களும் ஒருமைப்பாடுறுமன்றோ? ஆகலான், எல்லாச்சமயிகளுந் தத்தஞ்சாத்திர ஆணைவரம்புகடவாது அவ்வச்சமயவிதி வழியொழுகி அதனாலறிவு முதிர்ச்சியடைந்து மேன்மேற் சமயங்களிற்பிறந்து சித்தாந்தமாக நிலைபெறும் முடிநிலைச்சமயமொன்றால் நேரே ஈசுரன்றிருவடிப்பேரின்பமுத்தி பெறற்பாலர். இங்ஙனமின்றித் தஞ்சமயவரம்பு அழித்து அன்பிலராய் எல்லாம் ஒன்றுதான் எனக்கூறுதல் மக்கட்பிறவிப்பேறு இழப்பதொன்றாய் முடியும். அஃது யாங்ஙனமோவெனின்;—பொருள் வேண்டிப்பல ஆடவர்தோள் முயங்கிக்கழிந்த பொதுமகள் அவ்வாடவர் யாவரிடத்தும் அன்பிலளாம்; அன்பிலளாகவே இன்பநுகர்ச்சியும் அவட்கின்றாம். இனித்தா னின்பந்துய்த்தல் குறித்தாளாயின் அவள்தனக்கு இயைந்தானோர் ஆடவனை ஏனை ஆடவரிற் சிறப்பக்கொண்டு அவன்மாட்டுக் கழிபெருங்காதலுடையளாய் இன்பந்துய்ப்பாளாவது. இன்னும் முத்துப்பவளம் நீலம்பச்சை கோமேதகம் புட்பராகம் வைடூரியம் மரகதம் மாணிக்கம் முதலிய நவமணிகளையும் ஆராய்ச்சி செய்தலுறுவான் அத்

தொகுதிக்கண் நல்லதொன்று கண்டவழி அதனை ஏனையவற்றினுஞ் சிறந்தெடுத்து அதன்கட் கழிபெருங்காதலுடையனாய்ப் பொதிந்துவைத்துப் போற்றக் காண்கின்றோம். அங்ஙனமவற்றைப் பகுத்துக்காணும் அறிவின் மதுகையில்வழி அவனவற்றை ஒன்றுகூட்டி அவற்றின்கண் ஆசையிலனாய் ஒழுகுதலுங் காண்கின்றோம். இருந்தவாற்றால் அன்பென்னும் உள்ளநெகிழ்ச்சி யுண்டாதற்குப் பொதுநோக்குக் கழித்துச் சிறப்பறிவு நோக்குக் கொளல்வேண்டுவது ஒருதலையாம். ஆகவே, சைவர்களாகிய நன்மக்கள் ஏனைச்சமயத்தெய்வங்களைக் கனவினும் நினைதற்கு ஒருப்படாராய்த்தன் கொழுநனிடத்துக் கழிபெருங்காதலுடையளாய் இன்பந்துய்க்கும் மனைக்கிழத்திபோற் சிவபெருமானிடத்து அன்புநிகழப்பெற்று உபாசித்து உய்தல்வேண்டு மென்பது ஈண்டெடுத்துக் கூறிய வாற்றாலினிது விளங்கும்.

இனிச்சைவ நன்மக்களிற் சிலர்விபூதி யுருத்திராக்க பஞ்சாக்கர மந்திரமுதலிய திருவடையாளங்களின்றி 'யாம் சிவவழிபாடு பெரிதுடையோமாகலான் எமக்குஅவ்வடையாளங்கள்வேண்டா' என்றுணாக்கின்றார். அது பொருந்தாதென்பது மேலே விளக்கினாம் ஆண்டுக்காண்க.

இனி வேறு சில சைவநன்மக்கள் வேதாகம முதலிய வடநூலாராய்ச்சியும் தேவாரதிருவாசக சிவஞானபோதத் தென்னூலாராய்ச்சியும் அரியவாயிருத்தலின் அவற்றின்கண் எமக்கு மனவெழுச்சி சென்றிலது என்று கூறுகின்றார். 'வடநூலாராய்ச்சியில்லாதொழியினுந்தமிழ் நூலாராய்ச்சியேனுஞ் செய்து மென்றால் தமிழ் நூல்கள் செந்தமிழிலக்கண நெறி பிழையா நன்னடையில் எழுதப்பட்டிருத்தலால் அதன் கண்ணும் எமக்கு அறிவு சென்றிலது' என்றும்உரைக்கின்றார். 'நல்லதங்கைக்கதை' 'நளன்கதை' 'இராமன்கதை' 'பாண்டவர்கதை' முதலியனபோல் அத்தனை இலேசாக வருத்தமின்றி அச்செந்தமிழ் நூல்கள் விளங்கற்பாலனவா? சிவபெருமான் திருவடிப்பேரின்பமுத்தி, கத்தரிக்காய் புடோலங்காய் முதலிய தாவரவுணவு கொள்ளுதலானும், யாம் சைவரென்று தருக்கிக் கூறுதலானும் எய்தும் எளிமைத்தன்று. அல்லாமலும், உலகவாழ்க்கைப் பெருந்துக்க சாகரத்தில் தம்மறிவுதோய்ந்து பெரிதுந்துயருழவாநிற்பவும் அதன்கண் எல்லாந்தமக்கு வருத்தம் இழையளவுந்தோன்றாது, இம்மைமறுமைப்பயன்றந்து உறுதிகூட்டும் ஞானநூலாராய்ச்சிக்கண் அவர்க்கு வருத்தந்தோன்றல் புண்ணிய முகிழ்ப்பு இல்லாக்குறைபாடாவதன்றிப்பிறிதென்னை? விடியற்காலையில் உறக்க நீங்கி எழுந்து இரவில் துயில் கொள்ளுமளவும் மெய் வியர்வரும்பக்கொல், தச்சு, நெசவு, உழவு, பொறைச்சுமை, பகடு உய்த்தன் முதலான அருந்தொழில் பலவியற்றிப்பொருள் சிறிது ஈட்டுதற்கண் நம்மனோர்க்கு வ்ருத்தந்தோன்றுதலில்லை; ஒரு நாழிகைப்போதேனும் நன்மக்கள் குழுவிலிருந்து ஞானநூலாராய்ச்சி செய்தற்கண் அவர்க்குவருத்தம்மிகத்தோன்றாநிற்கும். பொய்புனைத்தும்,

பொருளுடையாரைக்கண்டால் அவருவக்கும் வகை இச்சகம் பேசியும், நல்லோர் பெரியோரைப்புறம் பழித்தும், கலகவுரை நிகழ்த்தியும், விதண்டை பேசியும், வீணுரைகிளந்தும் நாளொழித்தற்கண் நம்மனோர்க்கு வருத்தந் தோன்றாது; அரைநாழிகைப் போதேனும் ஈசுர விஷயமான நல்லுரையுரைத்து ஆனந்த முறுதற்கண் அவர்க்கு வருத்தமிகத்தோன்றா நிற்கும். நாட்டு வளங்கள் பலகண்டும் பருவதக்காட்சிகள் பலகண்டும், வனங்களிற் சரித்து ஆண்டுள்ளன பலகண்டும், கடற்காட்சி கண்டு உலாப்போயும், நகரவித்தியாசாலைகள், அறங்கூறு அவையங்கள், தொழிற்சாலைகள், ஓவியச் சாலைகள், சிருங்காரத்தோட்டங்கள், அறச்சோற்று மண்டபங்கள், யாவையுமலிந்த ஆவண வீதிகள் முதலான வருந்தித்திரிந்துகண்டும் நாட்கழித்தற்கண் நம்மனோர்க்குப்பிரயாசை தோன்றாது; நல்லறிவுடையோரைக் கண்டு அவரோடு அளவளாவுதற்கண்ணுந் தேவாலயங்களுக்குச்சென்று ஈசுரன்றிருவுருவத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு களிப்பதன் கண்ணும் அவர்க்குப்பிரயாசை மிகத்தோன்றா நிற்கும். புளுகுரை கேட்டும் புறம்பழிப்புரை கேட்டும் வம்புரைகேட்டும் வாதுரைகேட்டும் வாளாது நாட்கழித்தற்கண் நம்மனோர்க்கு மகிழ்ச்சிமிகத்தோன்றா நிற்கும்; பெரியோர் சொல் நீதியுரையும் நியாயவுரையும் தருமவுரையும் உபதேசவுரையும் ஞானவுரையும் அன்புரையுங்கேட்டற்கண் அவர்க்கு இகழ்ச்சிமிகத்தோன்றா நிற்கும். என்னே! என்னே! நம்மனோர் செயலிருந்தவாறு! ஆரிய நன்மக்களே! எம்மரியசகோதரர்களே! சைவசமய அன்பர்களே! இனியேனும் இங்ஙனம் நாட்கழியாது ஞானநூலாராய்ச்சி செய்து ஈசுரனை உண்மையன்பான் உபாசிப்பதற்கு மடிகட்டி எழுங்கள்! உங்கட்கு ஞானநூலாராய்ச்சி செய்வது கஷ்டமாயின், அவ்வாராய்ச்சி முதிர்ந்த நல்லோரைக்கூட்டி அவருபதேசிக்கும் நல்விஷயங்களைச் செவிமடுத்துப்பிழைக்கு நெறி தேடுங்கள்! 'முயற்சியுடையாரிகழ்ச்சியடையார்' என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் அருள் வாக்கிய உபதேசத்தை ஞாபகத்தில் வையுங்கள்!

"தாகமுறவுகலந்துண்ணக்கண்டரகண்டாகாரசிவ
போகமெனும்பேரின்பவெள்ளம்பொங்கித்ததும்பிப்பூரணமாய்
ஏகவுருவாய்க்கிடக்குதையோவின்புற்றிடநாமினியெடுத்த
தேகம்விழுமுன்புசிப்பதற்குச்சேரவாருஞ்செகத்தீரே"

திருச்சிற்றம்பலம்.

காப்பியம்.

காப்பியமாவது கவிஞனாற்செய்யப்பட்ட செய்யுள். வகரபகரவொற்றுமை பற்றித் திவ்யம் என்பது திப்பியம் என வழங்கப்படுதல் போலக்கவியாற் செய்யப்பட்டது என்னும் பொருளுடைய காவ்யம் என்னுந் தத்திதாந்தபதமும் காப்பியம் என வழங்கப்பட்டது. சேற்றிற் பிறந்தது என்னும் பொருளுடையதாயினும் பங்கயம் என்பது ஆம்பல் முதலியவற்றிற்குச் செல்லாது தாமரை ஒன்றினையே உணர்த்துமாறுபோலக் காப்பியம் என்பதும் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள் ஒன்றினையே உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இதுவும் பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள்ளே பெருங்காப்பியமாவது வாழ்த்து வணக்கம் வஸ்து நிர்த்தேசம் என்னும் மூன்றனுள்ளே ஒன்றினை முன்னுடையதாய், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களையும் பயப்பதுவாய், அழகு, புகழ், ஆண்மை, ஆக்கம், கொடை, குலம் முதலியன வமைந்த ஒரு தலைவனையுடையதாய், நாடு நகரம் முதலியவைகளையும், விவாகம், முடிசூட்டு முதலியவைகளையும், மந்திரம், தூது முதலியவைகளையும் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளும் பிறவும் அமையுமாறு வர்ணித்துச் சொல்லுவதாம்.

இப்பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணம் வடமொழியிலே அலங்காரகாரர்களாகிய விசுவநாதபண்டிதர், போசதேவர், தண்டியாசிரியர் முதலியோரால் விரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழ்த்தண்டியலங்காரத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. விசுவநாத பண்டிதர் பெருங்காப்பியத்திற்கு மகாவாக்கியம் எனவும் பெயர் கூறுவர். வடமொழியிலே சிசுபாலவதம் என்னுங்காப்பியம் இவ்விலக்கணங்களெல்லாம் பரியாப்தியாயமைந்த பெருங்காப்பியம் என்பர். அங்கே பொழில் விளையாட்டு, புனல் விளையாட்டு முதலிய வெல்லாம் தனித்தனி ஒவ்வொரு சருக்கங்களாற் கூறப்பட்டன. தென்மொழியிலே சிவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலியவைகளைப் பெருங்காப்பியம் என்பர். மலைவருணனை, நதிவருணனை முதலிய வருணனைகளுள்ளே சில கூறப்படாததுவும் பெருங்காப்பியமென்றே கொள்ளப்படும். அறம் முதலியன கூறுதொழிற்பாலனவல்ல.

சிறு காப்பியமாவது அறம் முதலியவைகளுள்ளே சில கூறப்படாமல் வருமியல்புடையதாம். கலம்பகம், பரணி, உலா முதலி பிரபந்தங்களெல்லாம் சிறு காப்பியம் என்பர்.

இவ்விலக்கணமுடைய காப்பியங்களும் சொற்குற்றம், வாக்கியக்குற்றம், வாக்கியப் பொருட்குற்றம் என்னும் மூவகைக்குற்றங்களும் இல்லாதனவாய் இருத்தல் வேண்டும் என்றும், இக்குற்றங்களுந் தனித்தனி பதினாறு வகைப்படும் என்றும், இக்குற்றங்கள் பற்றாததுவே காப்பியம் என்று மதிக்கப்படும் என்றும் போசதேவர் கூறுவர். அக்குற்றங்களுள்ளே பல நன்னூலாருந் தொல்காப்பியனாருங் கூறிய நூற்குற்றங்களுள்ளே அடங்கும். அவற்றுட் சிலகூறுதும்.

1. அப்பிரயுக்தம்—சொற்குற்றம் பதினாறனுள் ஒன்று; அது, முன்னொருகாலும் நற்புலவராற் கொள்ளப்படாத சொற்பிரயோகமுடையது. இது தொல்காப்பியர் கூறிய "பழித்தமொழியா னிழுக்கங்கூறல்" என்பதன்பாலடங்கும்.

2. கட்டம்—சொற்குற்றம் பதினாறனுள் ஒன்று; அது, காமிக்கின்பம் பயவாத சொற்பிரயோக முடையது; தொல்காப்பியர் கூறிய "கேட்போர்க்கின்னா யாப்பிற்றாதல்" என்பதன்பாலடங்கும்.

3. அநர்த்தகம்—இதுவும் அப்பதினாறனுள் ஒன்று; அஃது அடிகள் நிறையும்படி சேர்க்கப்பட்ட வீண்சொற்களுடையது; தொல்காப்பியர் கூறிய "பொருளில்மொழிதல்" என்பதன்பாலடங்கும்.

4. நேயார்த்தம்—இதுவும் அப்பதினாறனுள் ஒன்று; அது, கவியின் சங்கேதமானபொருளுடையது; தொல்காப்பியர் கூறிய "தன்னானொருபொருள் கருதிக்கூறல்" என்பதன்பாலடங்கும்.

5. அபுட்டார்த்தகம்—இதுவும்அப்பதினாறனுள் ஒன்று; அது, ஓரற்பச்சொல்லினாலே அறியத்தக்கபொருளை அறிவிக்கும் வெகுசொற் பிரயோகமுடையது.

6. அப்பிரதீதம்—இதுவும் அப்பதினாறனுள் ஒன்று; வேறுமதசாத்திரமின்றி அறியப்படாத சொல்லுடையது.

இவைமுதலிய சொற்குற்றங்களும், வாக்கியக்குற்றங்களும், பிறவுஞ் செய்யுள்களிலே வருமாயின், அவை, நற்புலவரால் அங்கீகரிக்கப்படா தனவேயாம். வாக்கியமாவது தகுதி, அவாய்நிலை, அண்மை என்டவற்றோடுகூடிய சொற்கூட்டம். காப்பியலக்கணமமைய வந்தவருணனை என்பதறியார் வீண்வார்த்தையென்பர். சமயம் நேர்ந்துழிக் குற்றங்களும், பிறவும் விரித்துக் கூறப்படும்.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

தலை ஆன்றோர் * தெய்வீகம் என்று தம்முள்வழங்குவர். மேலும், உலகானுபவவுணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சியில்லாமையாற் பாவனை செய்யுஞ்சக்தியும் வாய்ப்பப்பெறுத எமது குழவிப்பருவத்தே யாம் அற்புதமாகிய நவீன கோலமொன்றைக்கண்டு அதன் சொருபத்தைப் பொருள்விழுப்பந்தோன்றப் பலவாறு வருணித்துச் செய்யுட்களானும் பிரபல பிரமாணவுரைகளானும் விரித்து உபந்நியாஸஞ்செய்திடுவேமாயின், அதனைப் பொய்யென்றும் பாவனையென்றும் உருவெளித்தோற்றமென்றும் யாரேனுஞ்சொல்ல ஒருப்படுவாரோ? ஒருகாலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருப்படவேமாட்டார். இங்ஙனம் எமது செந்தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்த அரும்பேரற்புதமொன்றனை எடுத்துக்காட்டி நிறவி, அவ்வாற்றாற் சகளோபாசனைச் சன்மார்க்கமுறையின் உண்மைத்தன்மை காட்டுவாம்.

சீகாழியென்னுந் திப்பியதலத்திற் சிவபாதவிருதயரெனும் பிராமணப் பெரியர் ஒருவர் ஏறக்குறைய ஆயிரத்தைந்நூறு வருடங்களுக்குமுன் இருந்தார். அக்காலத்திற் சமணசமயிகள்யாண்டும் விருத்தியடைந்து வந்தனர். அச்சமணசமயிகள் கொல்லாமை முதற்சிறந்த இலௌகிகதருமங்களைப் பிறழா மனவெழுச்சியுடன் அனுட்டித்து, அங்ஙனந்தாம் அனுட்டிக்கும் அச்சிறந்ததரும மேம்பாட்டைச் சாதாரண சனங்கட்கு உபந்நியசித்து அவர்க்கெல்லாம் உள்ளக்கவர்ச்சியையெழுப்பி அவ்வாற்றாலவரைத்தம்மதத்திற்குத் திருப்பிக்கொண்டு செல்வாராயினர். இங்ஙனஞ் சிலநாளெல்லாஞ் செல்ல அச்சமணசமயம் யாண்டும்பரந்து விரிவதாயிற்று. தஞ்சமயம் இவ்வாறு விருத்தியடையவே மற்றைச் சமயங்களை அனுசரித் தொழுகுவோர் தொகை சுருங்குவதாயிற்று. சமணம் பௌத்தம்முதலிய அச்சமயங்களையொழித்து ஒழிந்த சைவம், வைரவம், பாசுபதம், சாத்தேயம், கௌமாரம், காணபத்தியம் முதலியசமயங்களெல்லாம் தெய்வம்ஒன்றுண்டெனக் கொண்டுவழிபடும் ஆத்திகசமயங்களாம். சமணம் பௌத்தம் என்பனவோ இலௌகிக தருமங்களிற்சிறந்தனசில அனுட்டித்து ஒழுகும் அம்மாத்திரையேயல்லது, அவை தெய்வம் ஒன்று உண்டெனக்கொண்டு வழிபடும் ஆத்திகசமயங்களல்லவாம். மற்று அவை தெய்வமில்லென்று உரைக்கும் நாத்திகசமயங்களேயாம். இவ்வுண்மை தேறமாட்டாத ஆங்கிலதத்துவ சாத்திரிகள்சிலர் கௌதமர், ஈசுரவழிபாட்டைக் குறிப்பிட்டாயினும், ஈசுரனைக் குறிப்பிட்டாயினும் யாதும் உரையாமைபற்றி அவரை நாத்திகரெனக் கூறுதலமையாது, அவர் ஆத்திகருமாகலாம் என்று உரைத்து இழுக்குறுகின்றார். பண்டிதர் மாக்ஸ்மூலர் †"பௌததமுனி ஆன்மாவையும் பரமான்வையும் மறுத்துரைக்குஞ் சுதந்தரநிலையைச்சாங்கிய நூலார் தந்திட்டார்" எனவும் "பௌத்தசமயநூல்கள் பலவும் நிரீசுரவாதம் நிலையிட்டுரைப்பனவாம்" எனவுங் கூறுதலானும், பிராஞ்சுதேயத்துத்தத்துவசாத்திர விற்பன்னராகிய டாக்டர்-பார்த் என்பவர் "பௌத்தகுருவின் கோட்பாடு ஒருதலையாக நிரீசுரவாதம் போதிப்பதுவாம்" எனத்துணிவு தோன்றக் காட்டுதலானும், பிரபல ஆராய்ச்சிசெய்து வடமொழி நூலுரைவரலாறு புதுவதாக எழுதிவெளியிட்ட மாக்டனல் பண்டிதரும் "பௌத்தமும் சமணமும் சாங்கிய நூலைப்போலவே ஈசுரனிருப்பை நிராகரிக்குங் கோட்பாடுடையவாம்" என்று அங்ஙனமே துணிபு ஒருப்படுத்தலானும், சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் முதலியதத்துவமுழுமுதற்றமிழ் நூலுரைகளின் கண்ணும் அவ்வாறே அவர் நாத்திகசமயிகளென்று வைத்து மறுக்கப்படுதலானும் பௌத்தரும் சமணருமாகிய அவ்விருவகைச்சமயிகளும் நாத்திக சமயிகளேயாமென்பது ஒருதலையென்றுணர்க. இங்ஙனம் நிரீசுரவாதி மேற்கொண்டு ஒழுகுவாராகிய சமணசமயிகள், ஈசுரனை உண்மையன்பான் வழிபடும்

---

* Divinity : Precocity.

† Six systems of Indian Philosophy P. 414.

எனை ஆத்திக சமயிகளைக்காண்டோறும் மனஞ்சிறிதும் பொருராகி மற்று அவரையெல்லாந் தஞ்சமயத்தின்கட் படுக்கும் நோக்கம் பெரிதுடையராயினர். அந்நோக்கம் முதிரவே கொல்லாமை, பொய்யாமைமுதலாகத் தாமனுட்டித்துப்போந்த சில இலௌகிக தருமவரம்புகடந்து, தீயமார்க்கத்தாரெனல்லாம் எனை ஆத்திக சமயிகளை வருத்தத்தொடங்கினர். தன் கட்டளையாற் சட்டதிட்டங்களேற்படுத்தி அவற்றிற்கேற்ப ஒழுகுவார்க்கு நன்மையும், அவற்றிற்கு ஏலாதன செய்தொழுகுவார்க்குத் தண்டனையுந் தந்து நெறிப்படுத்துவானாகிய அரசனையில்லாத குடிகள் தாந்தாம் விரும்பியவாறே சில சட்டதிட்டங்களேற்படுத்திக்கோடலும், தமக்கு அவை இணங்காத வேறு காலங்களில் தம் முன்னை விதிகளை மனம்போனவாறு புரட்டி வேறுவேறு இயற்றிக்கொண்டு தம் முட்கலகம் விளைத்தலும் நிகழக்காண்கின்றோம். இதுபோல, ஈசுரனொருவன் உண்டெனக்கொண்டு அவன் கட்டளையிட்டருளிய நற்கருமங்களைச்செய்யின் நன்றாம், அவன் வேண்டாவென்று விலக்கிய தீக்கருமங்களைச்செய்யின் தீதாம் என்னும் மனவுறைப்பில்லாத நாத்திக சமயிகள் தாம் ஒரோவொருகாலங்களிற் சில இலௌகிக தருமங்களை நெறிபிறழாது அனுட்டிக்க உடன்படுவாராயினும், தமக்கு அத்தருமங்களியையாத பிறகாலங்களில் தாந்தாம் விரும்பியவாறே முன்னைத்தரும வரம்பழித்துத்தீய கருமங்கள் நிகழ்த்துந்துணிவுடையாராவர். இங்ஙனமே, சமணசமயிகள் அக்காலத்துத் தம்மோடு ஒருங்கு இருந்த சைவர், வைரவர், பாசுபதர்முதலிய ஆத்திகவைதிக சமயிகளுக்குப்பெருந்தீது செய்யும் வஞ்சனை பலவுடையராயினர். திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் சமணசமயந்துறந்து சைவசமயந்தழுவியகாலத்திற் சமணரொருங்குகூடித் தம் மரசனால் அவரை நீற்றறையில் இடுவித்தும், கல்லிற்கட்டிக் கடலில்வீழ்த்தியும், யானைக்காலில் இடறுவித்தும், நஞ்சம் உண்பித்தும் புரிந்த தீதுகள் நம்மேற்கோளை இனிது நிறுத்தும் பிரமாணங்களாமன்றோ? சாந்தகுணத்திற்கு ஓர் உறையுளாய் விளங்கிய அப்பமூர்த்திகள் தாம் சமணராற்பட்ட கட்டங்களைத் தாமே தந்திருப்பதிகங்களிலாங்காங்குக் குறிப்பிடுமாறுங்காண்க. இவ்வாறே, அவர்கள் தங்காலத்திருந்த பாண்டியனையுள்ளிட்ட முடிவேந்தர்களையெல்லாந் தஞ் சமயங்களிற்றிருப்பி, அவ்வரசர் செல்வாக்கால் எனை ஆத்திக சமயிகள் வழிபடுந்தேவாலயங்களை அடைப்பித்தும், மடாலயங்களில் தீக்கொளுவியும், அவரைக்கண்டால் 'கண்டுமுட்டு' என்றும், அவரைக்குறித்து ஏதேனுங்கேட்டால் 'கேட்டுமுட்டு' என்றும் பலவாறு இன்னலியற்றிவந்தனர். இங்ஙனஞ்செய்து போந்த சமணர்கள் கொல்லாமை முதற்சிறந்த தருமங்களைமேற்கொண்டு ஒழுகினரெனல் யாங்ஙனம்? ஆகவே, இவ்வாறெல்லாந்தீது புரியும் ஒழுகலாறுடைய ரானசமணர் யாண்டும் பரவித்திரம்புதலும், சைவசமயிகள் தீயினால் வளைக்கப்பட்டு இடையிற்கிடந்து துடிக்கும் புழுப்போற் பெரியதோர் இடருழவா நின்றார். அக்காலத்திற் சிவபெருமானிடத்து உண்மையன்புடையரான சிவபாதவிதயர் என்னும் அந்தச் சைவவேதியர் தீயரான சமணரொழியவுஞ் சைவம் யாண்டும் பரந்து பிரகாசிக்கவுஞ் செய்யவல்ல தெய்வத்தன்மையுடைய மகப்பேறு தமக்குச்சித்திக்குமாறு தவங்கிடந்தார். அவர்க்குச் சிலநாட்களினெல்லாம் ஓராண்மகப்பேறு சித்தித்தது. அவ்வாண்மகவுக்கு மூன்றுவயது செல்கின்ற காலத்தில் சிவபாதவிதயர் என்றும்போல அச்சிகாழி நகரிலுள்ள சிவாலய தடாகத்தில் தம் நித்திய கருமங்களை முடிக்க வீட்டிலிருந்து புறம் போதுவார், சிறு குழந்தையாயிருக்கும் அப்பிள்ளையாரும் அழுதுகொண்டே பின்றொடர்தலைக்கண்டு பலவாறு சமாதானவுரைகள் சொல்லியிருத்தியுங்கேளாமல் வர, வருகவென்று உடன் அழைத்துச்செல்வாராயினர். சென்று தடாகக்கரை சேர்ந்து அக்கரையின்மேல் பிள்ளையாரை யிருக்கச்செய்து, தாம் நீரிலிறங்கி நீர்க்குள் மூழ்கியிருந்து அகமருஷம் என்னுங்கருமத்தைச் செய்வாராயினர். அங்ஙனந்தந்தையார் நீர்க்

குள் மூழ்கி நெடுநேரமிருப்பவே, அவனைக்காணப்பெருத பிள்ளையார் அம்மே! அப்பா! என்று கூவி அழத்தொடங்கினர். அவ்வழுகையைக்கண்டு மனம்பொருராகி ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமானும் உமைப்பிராட்டியாரும் பிள்ளையாரிடம் போந்து அவரழுகை தீர்த்துக் கண்ணீர் துடைத்து அம்மையார் தங்குமிழ்முலையிற் கொழும்பால் கறந்து அதிற் சிவஞானங்குழைத்துப் பொற்கிண்ணத்தாலூட்டவும் அப்பனர் அவரழுகை தீர இன்சொற்சொல்லவும் பிள்ளையார் பொற்கிண்ணத்திற் பாலுண்டவண்ணமாப் மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தார். இதற்குள் நீரில் மூழ்கியிருந்த தந்தையார் ஆண்டுத்தாஞ் செயற்பாலவான கருமங்களை இனிது முடித்துக்கரையேறி வந்து பிள்ளையார் கையிற் பொற்கிண்ணம் வைத்திருத்தலும் அவர் உடம்பெல்லாம் பால்வழிந்திருத்தலுங்கண்டு வெகுண்டு "அடா! நீ யார் தந்த பாலை யுண்டாய்? உனக்கு எச்சின் மயங்கப்பாலூட்டினரைக்காட்டுக" என்று உரப்பிக்கையில் ஒரு சிறுகோல் எடுத்துக்கொண்டு கேட்டார். கேட்டலும், பிள்ளையார் அஞ்சி 'எனக்குப்பாலூட்டினர் இதோ! மழவிடையமர்ந்த பெருமானும் பிராட்டியாருமாம்' என்று சுட்டி,

"தோடுடையசெவியன்விடையேறியோர்தூவெண்மதிசூடிக்
காடுடையசுடலைப்பொடிபூசியென்னுள்ளங்கவர்கள்வ
னேடுடையமலரான்முனைநாட்பணிந்தேத்தவருள்செய்த
பீடுடையபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே" என்று கட்டளையிட்டருளினர்.

இவ்வரலாறு, டாக்டர் - ஹூல்ஸ் முதலான ஐரோப்பிய விற்பன்னர்களும் உண்மையாமெனக்கொண்டு தம்மாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாச் சாதனமாகத்தழுவும் பெரியபுராணத்தின்கண் விரிவாக எழுதப்பட்டிருத்தல் கண்டுணர்க.

இனி, உலகானுபவவுணர்ச்சியும் பாவனைசெய்யுஞ் சக்தியும் வாய்ப்பப்பெருத குழந்தைப்பருவத்தினராகிய ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார்க்கு எதிரே இறைவன் அவர்க்கு அனுக்கிரகிக்கும்பொருட்டுத் தாங்கி எழுந்தருளிய சகள மங்கள அருட்கோலங்கள்,உருவெளித்தோற்றம்போற்பொய்யாய் ஒழிந்திடுமென்றல் யாங்ஙனம்? அல்லதூஉம் மூன்றுவயது செல்கின்ற அக்காலத்திலே செந்தமிழ்ச்சுவையுந் தத்துவநுட்பமும் பொதுளத் "தோடுடைய செவியன்" என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளியதுதான் என்னை? சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடையேமாகிய எம்முடைய குழந்தைகள் மூன்றுவயது செல்கின்ற அக்காலத்திலேதான் மழலைமொழிகள் சிலவுரைத்து எம்மையெல்லாம் உவப்பிக்கின்றன; அக்காலத்திலேதான் தளர்ந்து தளர்ந்து நடந்துசெல்லுகின்றன; அக்காலத்திலேதான் 'அம்மே' என்றும் 'அப்பா' என்றும் 'சோச்சி' என்றும் 'பாச்சி' யென்றுந் தமக்கு வேண்டும் பொருள்களைச் சுட்டுகின்றன; அக்காலத்திலே தெய்வம் உண்டு என்னும் உணர்ச்சி அவைகட்கு இன்ரும்; அத்தெய்வமுஞ் சிவபெருமானேயாமென்னு முணர்ச்சியுமின்ரும்; அச்சிவபெருமான் றிருத்தேவியார் உமை என்னும் உணர்ச்சியுமின்ரும்; அச்சிவன் றிருவடையாளங்கள் 'தோடு' 'விடை' 'கொன்றை' முதலியவாமென்னும் ஆராய்சசியுமின்ரும்; ஆதலின், இவ்வுணர்ச்சி வேறுபாடெல்லாம் நிகழ்ந்ததற்குப் பரிகாரம்வேண்டுமெனின், அற்றன்று; சிவபாதவிதயரென்னுந் தந்தையார் சிவபெருமானிடத்து மிக்க அன்புடையாரென்பது பெறப்படுதலால் அவர் கிருகத்திலே சிவனை வழுத்துகின்ற காலங்களிற் சொல்லுஞ் சொற்களின் பொருள்கள் மிகத் தெளிவாகிய அப்பிள்ளையார் மூளையிற் பதிந்திருந்து பின்னொருநாட் புறம்போந்தனவென்பார்க்கு, அங்ஙனம் அவ்வுணர்வு மாத்திரமே புறம்படுதல் பொருந்துவதாமன்றி அம்மையார் தமக்குப் பொன்வள்ளத்திற் பால்கறந்து

ஊட்டினாரென்றலும், அதுகண்டு தந்தையார் சிவபாதவிதயர் வெகுண்டு தம்மை வினாவியபோது இறைவனையும் இறைவியையுஞ் சுட்டிக்காட்டித் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளினாரென்றலும் பிறவும் பொருந்துமாறு போதராமையின் அவர் கூற்றுப் போலியாமென்று மறுக்க. அற்றேல் அஃதாக, "தோடுடைய செவியன்" என்னும் அத்திருப்பதிகத்திற் பிள்ளையார் தமக்கு இறைவி அங்ஙனம் பொற்கிண்ணத்திற் பால் கறந்தூட்டினாளென்றும், சிவபாதவிதயர் அஃதுணராமற் றம்மை வெகுண்டு வினாவியபோது இறைவனையும் இறைவியையுந் தாஞ் சுட்டிக்காட்டினாரென்றும் ஓதிற்றிலரெனத் திருவனந்தபுரத்திற் பிரபல ஆங்கில தத்துவசாத்திர விற்பன்னராயிருந்த சுந்தரம்பிள்ளை கூறினாராலெனின்;—அவர் அறியாது அங்ஙனங் கூறினார்; "மண்ணினல்ல வண்ணம்" என்னுந் திருப்பிரமபுரப்பதிகத்தில்,

"போதையார்பொற்கிண்ணத்தடிசில்பொல்லாதெனத்
தாதையார்முனிவுறத்தானெனையாண்டவன்
காதையார்குழையினன்கழமலவளநகர்ப்
பேதையாளவளொடும்பெருந்தகையிருந்ததே" என்னுஞ் செய்யுளிற் பிள்ளையார் தாமே தமக்கு இறைவன் செய்த அருட்கருணை யனுக்கிரகத்திறத்தைக் கிளந்தெடுத்து உரையாநிற்பவும், அதனை ஆராய்ச்சிசெய்து உணரமாட்டாது உரைத்த அவருரை இழுக்குரையாமென்று ஒழித்திடுக. இனி அச்செய்யுட்பொருள் ஒருசிறிது உரைக்கின்றாம்.

போதையார் பொன்கிண்ணத்து அடிசில்-இதழ்விரிந்த தாமரைமலரைப்போல் வாயகன்று செவ்வென விளங்கும் பொன்வள்ளத்தில் உமையம்மை கறந்து ஊட்டிய கொழும்பாலுணவை: போதை என்பதில் 'ஐ' காரம் "குறவரையார்க்குங் குளிர்மலைநாட" என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரிற்போல வந்த சாரியை, 'ஆர்' என்பது "செப்புற்றகொங்கை" "தோளுற்றொர்தெய்வம்" என்னுந் திருக்கோவையார் சிந்தாமணியிற்போல உவமவுருபின் பொருள்பட வந்த உவமவாசகம்; மாற்றுயர்ந்தபொன் செவ்வென்று பொலிதலானும் வள்ளம் வாயகன்று வட்டமாயிருத்தலானும் உவமை வண்ணமும் வடிவும் விராய்வந்தது, இவ்வாறே "பாண்டிலெடுத்த பஃறாமரை கீழும் பழனங்களே" என்று திருக்கோவையாரினும் போந்ததுகாண்க. ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியரும் "பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாஅங்கு" என்புழி வண்ணமும் வடிவும் விராய்வந்த வுவமையென் றுரையுரைத்திட்டார்; தாதையார் பொல்லா தெனமுனிவு உற - சிவபாதவிதயரென்னுந் தந்தையார் இழிந்தாள் ஒருத்திதந்த எச்சிலாதலின் அது நுகர்தல் தீதாமென்றுரைத்து வெகுள: தான் எனை ஆண்டவன் - தான் தன் அருட்கருணையான் விரும்பிவந்து என்னை ஆண்டுகொண்டான்; அங்ஙனம் ஆண்டுகொண்ட இறைவன், திருவடையாளங்கள் யாவையோ வுடையானெனின்;—காதையார் குழையினன் - காதிற் செறிய இடப்பட்ட வெண்டோடு உடையனும்; அதுவன்றியும், பேதையாளவளொடும் - தான் ஞானசொரூபியாயிருந்தே உலகத்துப் பெண்டிர்க்கெல்லாம் அறியாமை கற்பித்தல் வேண்டுதலின் தானும் அறியாமையுடையாள் போற்றோன்றும் உமையம்மையுடன் பிரிவறக்கலந்து: 'அறியாமை' என்பது பெண்மைக்குணம் நான்கனுள் ஒன்றாம், அது தானொருபொருட்டன்மை அறிந்தும் அறியாததுபோல் ஒழுகுதல், ஆசிரியர் - நக்கீரனாரும் "மடமென்பது கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை" என்று உரைகூறினார்; பெருந்தகை - சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடையராகிய ஆன்மாக்கள்போலாது அவற்றையெல்லாந் தன்னகப்படுத்து வரையறையின்றி விரிந்து செல்லும் வியாபகவுணர்ச்சியும் முழுமுதலாற்றலும் உடை

யனாகிய காரணத்தினாலே பெருந்தகையாய் விளங்குந் தூரிய முழுமுதல்வனான சிவபெருமான்; இருந்தது - ஆன்மாக்கள் தன்னை வழிபட்டு உய்யும்பொருட்டுத் தானே தன் பெருமைக்குணங்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு கருணையே திருமேனியா வெழுந்தருளியிருந்த திருநகரம்; கழுமல வளநகர் - தன்னை வந்தடைந்த ஆன்மாக்களின் மும்மலங் கழுவிச் சுத்தஞ்செய்கின்ற ஒரு பெருங்காரணத்தாலே 'கழுமலம்' என்று பெயர் பெற்ற வளவிய நகரமாம்; கழுமலநகர் - சீகாழி; பிள்ளையார் தமக்கு அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு இறைவன் தரித்துவந்த சகள மங்கள அருட்கோலத்தின்கட் குழையிடப்பட்ட திருச்செவியைச் சுட்டித் "தோடுடைய செவியன்" என்று பதிகங் கட்டளையிட்டருளியவாறுபோலவே, ஈண்டுங் "காதையார் குழையினன்" என்று குறிப்புரைத்தருளினர். இதுகிடக்க.

இனி, நீர் கூறியதருக்கவுரைகளெல்லாம் ஒக்குமன், சிவபாத விதயர் பிள்ளையாரைத் தடாகக்கரையில் இருவித் தாம் நீரிலிழிந்து முழுகியிருந்த சமயத்திற் பிள்ளையார் அவரைக்காணாது அழுதலைக்கண்டு ஆண்டு வந்த புருடனும் மனைவியுமாகிய இருவர் அவர்க்கு இரங்கிப்பாலூட்டிப் போயினாரென்றும், தந்தையார் கரையில் வந்து வெகுண்டு வினாதலைஅஞ்சிப் பாலூட்டினாரிவர் என்றுரைப்பிற் பின்னும் வெகுள்வரெனக்கருதித்தமக்குச் சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் அங்ஙனம் பாலூட்டினாரென்று பொய்யுரைத்தாரென்றுங் கொள்ளாமோவெனின்: நன்று கடாயினீர், நல்லது தீயது பகுத்துணரமாட்டாத பிள்ளைப்பருவத்தில் இஃது உரைப்பின் நன்றாம் மற்று இஃது உரைப்பிற்றீதாம் என்றுணர்ந்து பிறழக்கொண்டு பொய்யுரைத்தாரென்றல் உலகவியல்பொடு மாறுபடுதலானும், உலகவியற்கையொடு முரணுமைப்பொருட்டுப் பிள்ளையார் நிகழ்த்திய அற்புதங்கட்கு வேறுவிவரணங்கூறப்புகுந்து வாதம் நிகழ்த்தும் நீவிரே அங்ஙனம் உலகவியற்கையொடு முரண்பாடு பெரிதுடையிராய் 'மசகக்கடிக்கஞ்சிப்புலிவாய்ப்பட்டது' போற்பெரிதும் இடர்ப்படுவீராதலானும் அவ்வாறுகோடல் ஒருசிறிதும் பொருத்தமுறுவதின்றாமென்பது உணரக்கடவிராக. அல்லதூஉம், சாதாரணமக்களாற் பாலூட்டப்பட்ட பிள்ளையார் அங்ஙனம் ஊட்டப்பட்ட அக்கணத்தே பேரறிவும் பேராற்றலும் உடையராய்ப் பிள்ளைப்பருவத்தில் வரற்பாலதன்றாய் மிகச்சிறந்த திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளிவாறு யாங்ஙனம்? எனக்கடாவுவார்க்கு நீர்கூறும் பரிகாரஞ் சிறிதுமின்றாம். அற்றன்று, பிள்ளையார் அறிவுகூடாச் சிறுபருவத்தினராதலாற் றமக்குபாலூட்டிய சாதாரணமக்களையே அங்ஙனம் அறியாமையாற் சிவபெருமானென்றுரைத்திட்டாரெனின்;—நன்று சொன்னீர், பால்பருகிய அக்கணத்தே திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாராய் வியாபகவுணர்ச்சியும் முழுமுதலாற்றலுமுடையராய்த்திகழ்ந்து உலகமெல்லாந் தம்மாணைவழி நிறுத்தவல்ல தெய்வப்பெற்றியாளரான அப்பெருமானார் சாதாரண மானுடரையுஞ் சிவபெருமானையும் வேறுபிரித்து அறியமாட்டாது மயங்கிக்கூறினாரென்றலும் அறியாமை முதிர்ச்சியாயொழிந்திடுமென்க.

இனி, இவையெல்லாம்ஒருபுறங்கிடக்க, நீவிரெடுத்துக்காட்டிய "தோடுடைய செவியன்" என்னுந்திருப்பதிகத்திலும் "மண்ணினல்லவண்ணம்" என்னுந்திருப்பதிகத்திலும் பிள்ளையார் தாங்குழந்தைப்பருவத்தினரென்பது புலப்படக் கூறுமையான், அப்பிள்ளைப்பருவ வலியுடைக்காரணம்பற்றி நீவிர் நிறுவப்புகுந்த இறைவன் சகளமங்கள அருட்கோலவியல்பு துர்ப்பலமாய் விடுமாலோவெனின்; அறியாதுகூறினீர், பிள்ளையார் அப்பர் சுவாமிகளோடு வேதாரணியதலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபோது மதுரைமாநகரத்திற் சமணருடைய போதனையாற் சைவசமயம்வழீஇச் சமணமதந்தழீஇய தம் புருடரான பாண்டியஅரசனையுள்ளிட்டுப் பிரசைகளெல்லாரையுந் திரும்பச்சைவ

ராக்குதல்வேண்டி மங்கையர்க்கரசி என்னும் பாண்டிமாதேவியார் பிள்ளையாருக்குத் திருமுகம் விடுத்தார். அதுகண்ட பிள்ளையாருந் தந்திருக்கூட்டத்தொடு மதுராமாநகர்க்கு எழுந்தருளப் பாண்டியவரசன் மந்திரியாராகிய குலச்சிறை என்பார் அவரை எதிர்கொண் டழைத்துச்சென்று பிள்ளையாரைத் திருக்கூட்டத்தோடும் ஒருமடத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தார். இதனையறிந்த சமணகுருக்களெல்லாருந் தெய்வப்பெற்றியுடைய இப்பிள்ளையாரால் நமதுசமயம் அழிந்துபடும் எனப்பெரிதும் அஞ்சிப் பிள்ளையாரைத் திருக்கூட்டத்தோடுங் கொலைசெய்ய எண்ணினர். அந்தோ! அந்தோ! இதுதானோ கொல்லாவிரதியரான சமணருக்கு விரதமாவது! அன்பர்களே! சிறிது ஆழ்ந்து சிந்தித்திடுங்கள்! இங்ஙனம்கருதிய அக்குருக்கண்மாரெல்லாந் தம்முள் துணிபு ஒருப்பாடு உடையராய்க் கூன்பாண்டியனிடஞ்சென்று அவனுக்குத் தம்மெண்ணம் புலப்படுத்துக் கரவுரை பலவால் அவனைத் தந்தொழிற்கு இயைவித்துக்கொண்டனர். பின் அன்று இரவு நள்யாமத்திற் பிள்ளையார் திருக்கூட்டத்துடன் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அமயங்கண்டு அச்சமணப்படுவர் எரிகொள்ளி கொண்டு மடத்தில் தீக்கொளுவினர். அந்தோ ! அந்தோ ! தீப்பற்றி மடம் எரிகின்றகாலத்தில் மடாலயத்தினுள்ளிருந்த அடியார்களெல்லாரும் மருண்டெழுந்து ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பித்து அடைக்கலம்புகுந்து சிவத்தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். இதனை உணர்ந்த பிள்ளையார் சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு இழைக்க முந்துற்றுத் தீக்கொளுவிய சமணப்படுவர் பொருந்தாச் செய்கையைக் குறிப்பானறிந்து, இதற்குக் காரணமாயினான் பாண்டியவரசனேயாமென்பதும் இனிது தெளிந்து,

"செய்யனேதிருவாலவாய்மேவிய
ஐயனேயஞ்சலென்றருள்செய்யெனைப்
பொய்யராமமணர்கொளுவுஞ்சுடர்
பையவேசென்றுபாண்டியற்காகவே" என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளி மடாலயத்திற் கொளுவிய தீப்பிழம்பு அத்தனையும் பாண்டியன் றேகத்திற் சென்று பற்றுகவென்று ஏவினர். ஏவுதலும், உருவமாகத்தோன்றிய தீப்பிழம்பு முழுவதும் அருவச் சுரநோயாய்ப் பாண்டியனைப் பற்றிக்கொண்டது. உடனே, பாண்டியன் அந்நோய் பொறுக்கமாட்டானாய்ச் சமணக்குருமார்களை அழைப்பித்து அவர் தம் மந்திரவிச்சைகளானும் ஔடதமுறைகளானும் செய்வித்துக்கொண்ட பரிகாரங்கள் ஒருசிறிதும் பலியாமைகண்டு மிகவருந்தித் தம் மனையுரிமைக்கிழத்தியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரைத் தன்மாட்டு வருவித்து அவர்க்கு இதனைத் தெரிவித்தான். அரசியாரும் உடன்வருந்தித் தங்குறிப்பு நிறைவேறுங் காலமிதுவென்று எண்ணித் தங்கொழுநனை நோக்கிப் "பிள்ளைப்பருவத்தே உமை திருமுலைப்பாலுண்டு ஞானசம்பந்தமூர்த்தியாய்த் தந்திருக்கூட்டத்தோடு இந்நகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் இங்கு எழுந்தருளினால் இந்நோய் தீரும்." என்றுரைப்ப, அதனைக்கேட்ட அரசனும் அதற்கு உடன்பட்டுத் தம் அமைச்சரான குலச்சிறையாரைப் பிள்ளையாரிடம் போக்கினான். அமைச்சரும் நிகழ்ந்தவெல்லாம் பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பித்து அவர் பாண்டியனிடத்திற்கு எழுந்தருளச்செய்தார். பிள்ளையார் அருமைத்திருவுருவைக்காண்டலும் பாண்டியன் ஆறுதல் பெரிதுடையனாயினான். இவ்வாறு ஞானசம்பந்தப்பெருமானார் பாண்டியனருகில் மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் பக்கத்தே எழுந்தருளியிருக்கும் அளவில் ஆண்டுக்குழுமியிருந்த சமணக்குருமார் பிள்ளையாரைச் சுட்டிப் பலவாறு இகழ்ந்து சொல்லிக் குரைத்திட்டார். பக்கத்தேயிருந்து அதனைக்கண்டு பொறாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் தங்கணவனை நோக்கிக் "குழந்தையாயிருக்கும் பெருமானை இவர்

பத்திராதிபர்குறிப்பு:—சென்ற 1901ஸ்ரு அக்டோபர்மீ வெளிவந்த சித்தாந்த தீபிகை என்னும் ஆங்கிலமொழிப்பத்திரிகையில், திரிசிரபுரம் செயிண்ட் ஜோஸப் கலாசாலையில் தமிழ்ப்புலமை நடாத்தும் பண்டிதர் ஸ்ரீசவரிராய பிள்ளையவர்களால் எழுதப்பட்ட ஓர் அரியவிஷயம் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இது, பிரஞ்சுதேசத்துத் தலைநகராகிய பாரிஸ்பட்டினத்தில் பிரபலபண்டிதராகிய ஜூலியன்வின்சன்என்பவர்தமிழ்ப் பாஷையைப்பற்றியும், அதனை வழங்கும் நன்மக்களைப்பற்றியும் நிகழ்த்திய சில ஆசங்கைகளைப் பரிகரித்து உண்மைப்பொருள் வலியுறக்கும்பொருட்டு எழுதப்பட்ட ஓரரிய விஷயமாம். அவ்விஷயம் பிரபல நியாயங்களால் தமிழ்ப்பாஷை மாட்சி விரிக்கும் பெற்றியுடைமையானும், அதனொடு பல நுட்பப்பொருள் இனிது அறிவுறுத்தலானும் தமிழ்ப்பாஷை ஆராய்ச்சிசெய்வா ரெல்லாரும் இன்றியமையாது கவனிக்கற்பாலதேயாம். இவ்வாறே பண்டிதர் சவரிராயரவர்கள் நுட்பப்பொருள் செறித்து எழுதிப் பிரசுரித்த விஷயங்கள் பலவுள. இனி, பண்டிதர் ஜூலியன் வின்சன்என்பவர் விஷயத்தின்மேல் பண்டிதர் சவரிராயர் எழுதிய அவ்விஷயத்தின்கண் தாம் தொல்காப்பியமுழுமுதல் இலக்கணநூலைப்பற்றி விவகரிக்கவந்தவிடத்து அவ்விலக்கணநூல் தொல்காப்பியனுர் எழுதிய உருவத்தோடு இப்போது நடைபெறுவதின்றென்றும், அதன்கண் இடையிடையே செருகப்பட்ட சூத்திரங்கள் பலவுளவென்றும் அதுமுதன்முதற் செய்யப்பட்டகாலத்து அறுநூறு சூத்திரங்களுடையதாயிருந்ததென்றும் தம் அபிப்பிராயம்மொழிந்திட்டார்கள்.

இதனைக்கண்ட யாம் செந்தமிழ்ப்பழைய இலக்கணவிலக்கிய நூலுரைகளின்கண் அங்ஙனம் இடைச்செருகும்வழக்கம் இன்றென்பது ஒருசிறிதுகாட்டி அவர்கட்கு ஓராப்தலிகிதம் விடுத்தோம். அதன்மேல் அவர்கள் எழுதியவிஷயம் வருமாறு:—

* தொல்காப்பியத் தொல்லிலக்கணப் பரிசீலனம்.

அன்பார்ந்த ஐய,

சித்தாந்த தீபிகையில் வெளிவந்த பாரிஸ்மாநகரத்து, ஆசிரியர் ஜெ. வின்சன் (Prof J. Vinson என்பாரது "சிலவிவாதாம்சங்கள்"(Some Disputed Points.) என்னுந் தலைப்பெயரிய லிகிதத்திற்கு, அப்பத்திரிகையின்கண்ணே யானெழுதிய விடையின்மேல் தங்களது நல்லபிப்பிராயத்தை நேரிற் கடிதவாயிலாய்த் தெரிவிக்க அன்பு கூர்ந்ததோடு, அவ்வியாசப்பொருளுள் தொல்காப்பிய நல்லிலக்கண நூலைப்பற்றியபகுதி ஒன்றில் தங்களுக்குடன்பாடின்று என்றும் அந்நூலின்கண்ணும் இடைச்செருகுதல் (Interpolation) உண்டென்ற என்கூற்றுக்கு ஏற்புடைக்காரணங்களையெடுத்துரைப்பின் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொள்வீர்கள் என்றுங் குறிப்பித்தீர்கள். இத்தகையதங்கள் உண்மை நட்புரிமையொடுகூடிய உசாவுதலுக்காக மிக நன்றியறிதற் கடப்பாடுடையேன். இவ்வாறே யாம் ஒருவர்க்கொருவர் கருத்துமாறுபட்டவிடத்து உசாவித்தழுவுவனதழீஇத் தவிர்வன தவிர்த்தலாகியசெயலே உண்மை நட்புக்குரிய இயலாம். "அதுபற்றியென்னை வெறுத்தலாகாது" என்றும்வரைந்தீர்கள். அத்திற ஐயப்பாடு என்மாட்டுத் தங்களுக்கென்றுமிருத்தல்வேண்டா. இவ்வழித்தாய் ஆராய்ச்சிக்கண், கருத்துமாறுபாட்டைப் பெற்றிட்டாமாயினும் அதுபற்றியொருவரை ஒருவர் வெறுப்பாமல்லேம். யானெழுதிவரும் பற்பலவிஷய ஆராய்ச்சிகளுட் சிற்சில பிறர்க்குடம்பாடாகாமே அக்கோட்பாட்டின்கண் யானேதனிநிற்பல் என்றதுணிவுமெற்குளது. தன்னேடொருமைப் பாடுடையரல்லரென்று பிறர்பால் ஒருவன் மனங்

* இதன்மேல் நம் அபிப்பிராயம் அடுத்தமுறை வரும். ப - பு.

கோளுவனெனின், அஃதன்னேன் அறியாமைக்கே சான்றாம். யானெழுதிவரும் எவ்விஷயங்களுள்ளும் தங்களுக் குடன்பாடல்லாதவற்றை எடுத்துக்காட்டி, அந்நெறிக் கென்னைத் தெருட்டற்கு வாய்ப்புடையவெனத் தங்களுக்குத்தோன்று நியாயங்களை விகிதவாயிலாயேனும் பல்லோர்க்கும் பயன்படுமெனக் கருதின் பத்திரிகை வாயிலாயேனும் விளக்கிக் குறைபெய்க என்று தங்களையும் மற்றுந்தமிழபிமானசில அன்பர்கள் அனைவரையுமே வேண்டுகின்றேன். கொண்டதேகொள்கை என்னும் பிடிவாததுர்க் குணமென்னைவிட்டுத் தூரமகல்க. உண்மையை உள்ளவாறு உணர்தலும் உணர்த்தலுமே நம்போலியர்க்குரிய முறைமையுங் கடமையுமாவன.

இனி, தொல்காப்பியம் பின் வளர்ச்சியையும் இடைச்செருகுதலையுமுடையதோர் நூல் என்று யான்கூறியதில், தாங்கள் உடன்படாமைக்கு, "ஒருநூலினிடையிடையே வேறுபலவற்றை எழுதிச்செருகும் வழக்கம் பண்டைக்காலத் தமிழ்ப்புலவரிடங் கிடையாது. அங்ஙனம் அவ்வழக்கு நிகழ்ந்திருக்குமாயின் சிந்தாமணியிற் கந்தியார் பாட்டுக்கள் கலந்தனவென்ற ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் அவ்வாறேனையநூல்களுக்குங் கூறியிருப்பர். இனித்தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், கல்லாடர் முதலாயினாரும் இடைச்செருகுதலைப்பற்றி ஒன்றுங்கூறினாரல்லர்" என்று காரணங்காட்டி, "இங்ஙனமாகத் தாங்கள் எந்தமெய்ச்சான்றுகொண்டு தொல்காப்பிய நல்லிலக்கணநூலின்கண்ணும் இடைச்செருகுதல் உண்டென்று கூறினீர்கள்?" என்றும் வினவினீர்கள். இங்ஙனம் யான் ஆண்டுச் சுருங்கச்சொல்லியதை மீண்டு விரித்துவிளக்க ஓர்அமயநல்கியதன்பொருட்டுத் தங்களுக்கு இன்னொருமுறை நன்றிகூறுகின்றேன்.

இனி, பண்டைக்காலத்தமிழ்நூல்களிலு மிடைச்செருகுதல் உண்டென்பதைச் சிந்தாமணியிற் கந்தியார் பாட்டுக்கள் கலந்துள்ளனவென்பதைத் தாங்கள் ஒப்பியதே மெய்ப்பிக்கும். மற்றும், தொல்காப்பிய நல்லிலக்கணநூலில் சேர்க்கையும் செருகுதலுமுள்ளன என்பதில் தாங்கள் உடன்படாமைக்கு வலியுடைக் காரணமாயுள்ளது ஒன்றே என்றும் புலப்படுகின்றது. அது பூர்வ ஆசிரியர் ஒருவரும் அங்ஙனஞ் சொற்றனரல்லர் என்பது. அந்நூல் சேர்க்கையுஞ் செருகுதலும் உடையதொன்று என்றுயான் கொள்ளக்கிடந்த காரணங்கள் மூன்று, அவைபின்வருவன:—

1. தொல்காப்பிய நல்லிலக்கணநூலின் முதற்றோற்றம் அஃது அறுநூறு சூத்திரங்கொண்டெழுந்த வடிவினது என்னும் ஐதிகம். பின்னர் அது மூன்றத்துணைப் பெருகியதன்காரணம் அதங்கோட்டாசாற்கு ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இறத்தவிடை என்ப. இக்கூற்றுண்மை எவ்வாறாயினு மாகுக. பின்னையோ, தொல்காப்பியம் தன் முதனிலையினும், பின்னிலை பெருகிற்று என்பதற்கிதோர் மெய்ச்சான்று என்பது மறுக்கப்படாது.

2. இறையனாரகப்பொருளுரையில், பாண்டியனாற் கடைச்சங்க மேற்பட்டஞான்று, 'அரசன் நூல்வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப்பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும்,யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத்தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந்தலைப்பட்டிலேம் என்றுவந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக்கவன்றான். அரசனது கவலைதீர்ப்பான் ஆலவாய்இறையனாரகப் பொருட் சூத்திரம் அறுபது அருளினார், அதற்கு நக்கீரர் உரைகண்டனர்' என்று அந்நான்முகங் கூறுகின்றது. இறையனாரகப்பொருளுரைக்கு நான்முகங் கூறினார் நக்கீரரது மாணவபரம்பரையில் எட்டாவதுவந்துள்ளாராகிய முசிறியாசிரியராதல், அவ்வாசிரியர் நீலகண்டனாரது மாணாக்கருள் ஒருவராதல் ஆகற்பாலார். நக்கீரருக்கும் முசிறி

யாசிரியர்க்கும் இடை நிகழ்ந்தகாலம் ஒருநூற்றாண்டிற்கு எவ்வாற்றானு மேற்படாது. ஆசிரியர் நச்சினார்க் கினியார்க்கு முசிறியாசிரியரோ பன்னூற்றாண்டு முன்னுள்ளார். இவர் இறையனாரகப்பொருளுரைக்கெழுதிய புனைந்துரையில்,தனக்கிணையின்றி மிக விரிந்து பரந்துகிடக்கும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தைப்பற்றி ஒன்றுங்குறி யாமை பெரிதுங்கவனிக்கற்பாலது. ஆகவே, அகப்பொருளுரை நான்முகத்தால் யாம் உணரக்கிடப்பது யாதெனின்,—(A) கடைச்சங்கத்தின் ஆரம்பத்தில் தொல்காப் பியப் பொருளதிகாரம் அச்சங்கத்தார் ஆராய்ச்சிக்குக் கிடைத்திலதென்பதும், (B) பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டு அரசனும் அவயத்தாரும் கவன்றனராக, அந்நாளு ளொருநாள், அகத்திணைப்பொருட்டாய அறுபது சூத்திரங்கள் அடங்கியதோர் சுவடி தெய்வாதீனமாய் அவர்க்குவாய்த்தது என்பதும், (C) அந்நூல் வரன்முறையறியப் படாமையானே, ஆலவாய்ப்பெருமானே அந்நூலையருளி மனக்கவற்சியைத் தீர்த்த னன்என அரசன் அகமகிழ்ந்து, அவ்வறுபது சூத்திரங்களையும் செப்பிதழகத்துப்பொ றித்து இறைவனார் பீடத்தின்கண் சமர்ப்பித்து நன்றிபாராட்டி அன்று தொட்டு அரசனும் அவயத்தாரும் ஆலவாய்ப்பெருமானையே தங்கழகத்தின் றலைமைப்புலவர் (Chancellor) எனக் கொண்டொழுகினர் என்பதும் ஊகிக்கற்பாலன. இங்ஙனம் கடைச்சங்கத்தின் ஆரம்பத்தில், அச்சங்கத்தார்ஆராய்ச்சிக்குப் பொருளதிகாரம்கிடைத் திலதென்பதால், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் பிற்காலத்ததென்றேனும்; இறை யனாரகப்பொருட்கு அந்நூல்பிந்தியதென்றேனுமாகாது. பின்னையோ, அந்நாளில் அரசனது பெருமுயற்சியால் தமிழ்நாடெங்குந்தேடி யருமையாய்க் கண்டடையப் பெற்ற பலபிரதிகளைக்கொண்டு பொருளதிகாரம் கடைச்சங்கத்தாரால் தொகுத்துப் பூரணமாக்கப் பட்டதென்பது பெறப்படும். ஆகவே, தொல்காப்பியம் தன்பூர்வநிலையி னும் மும்மடங்கு பெருகியது இக்கடைச்சங்ககாலத்து நிகழ்ச்சியேயன்றிப் பிறர்கூறு மாறு அஃது அரங்கேறியகாலத்து நிகழ்ந்ததோர் ஆக்கமன்று என்பதும் இதனால் பெறப்படுவ தொன்றாம்.

3\. தொல்காப்பியம் பின்னர்ப்பெருகி வளர்ந்த நிலையது என்றற்கு முன்னைய விரண்டும் புறச்சான்றுகளாம்; பின்னையதோ அதன் அகச்சான்றாம். அஃது அந்நூல் அமைப்புத்திறனே. ஏனைய இரண்டினும் மற்றிது மிக்குவலியுடைத்து. சரித்திரமர பொடு தமிழிலக்கியங்களைப்பொருந்த ஆராய்வார்க்குக் கடைச்சங்கத்தாரால் தொல் காப்பியத்தலைப் பின்கீழ்ச் சேர்த்துத்தொகுக்கப்பட்ட சூத்திரத்தொகுதிகள் யாவும் தொல்காப்பிய முனிவரருளிய சூத்திரயாப்புக்கடாமோவென்பதில் ஐயுறவுண்டாகா மற்போகாது; என்னை யெனின், அச்சூத்திரத்தொகுதிகளுட் சிலமிகப்பழையனவும் பல பின்னுளா வரம்பினவுமாகலின். ஆகவே, பிற ஆசிரியர் இயற்றிய சூத்திரங்கள் பல, இயல்கள் சில, ஒருங்குசேர்ந்து, அவையியற்றினார் இனையரெனத்துணியப் படாமையின், தொல்காப்பியப்பெயரின் கீழ்க்கொணரப்பெற்றன வென்றே துணியப் படும். இவ்வுண்மையைக்கீழ் ஆராய்வாம்.

தொல்காப்பியந்தென்னாடு கடல்கொள்ளப்படுமுன் எழுந்ததோர் பண்டை நூல்; அக்காலத்து ஆரியர் தென்னாடேற்றுத்தமிழரோடுற வாடினர் அல்லர், அந்தணர் எனத் தமிழ் நூலுட்கூறப்படுவோர் ஆரியப்பிராமணரல்லர், அவர் தமிழ் நாட்டறவோரே. அத்தகையரே அகத்தியரும் தொல்காப்பியரும். ஆரியங்கலவாத பண்டை நாளை நூலா கிய இதனுள் ஆரியமொழிகளும் ஆரியவழக்குகளும் ஆரிய ஆசார விபவங்களும் விர விவந்தனவெனின், அவை எங்ஙனங்கலந்தன ? பாருங்கள் ! பிரம்ம க்ஷத்திரியவைசிய சூத்திரர் எனுஞ்சதுர்வருணப் பாகுபாடு தமிழ் நாட்டினதன்று. அக்கொள்கை ஆரிய

தேயத்துப் பிறந்து ஆண்டே பெருவழக்காயது ; பின்னர் ஆரியக்கலவையால் அக்
கோட்பாடு தமிழ் நூலுள்ளும் புகுந்து வெளிப்பட்டது. ஆயினுமென்னை ? அந்நாற்
சாதிப்பாகுபாடு தமிழகத்து நூலியல் வழக்காயொழிந்ததேயன்றி, உலகியல் வழக்காய்
ஒருகாலும் முடிந்ததன்று. அங்ஙனமாக, "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்,
ஐவகை மரபினரசர் பக்கமும்,இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்" என நால்வகைச்
சாதியையும் அவர்க்குரிய தொழில்களையும் வகைப்படுத்து நூற்புறத்துக்கூறும் இத்
தொடக்கத்துச்சூத்திர முதலாயின பண்டைக்காலத்தனித்தமிழ் நூலாகிய தொல்காப்
பியத்தின் கண் இடைச்செருகியனவேயன்றி மற்றென்னை ? இன்னுந்தொல்காப்பியத்
தில், தமிழுலகின் எல்லை, "வடவேங்கடந்தென்குமரி - யாயிடைத் - தமிழ்கூறு நல்
லுலகத்து" என்றுவரையறுக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இக்கூற்றையுடைய பாயிரச்சூத்
திரஞ்சொன்னார் தொல்காப்பியனார் என்றார் இறையனாரகப்பொருளுரைக்கு நூன்
முகங்கூறினார் ; உரையாசிரியர்களோ இது சொற்றார் தொல்காப்பியனாரோடு ஒரு
சாலைமாணாக்கராகிய பனம்பாரனார் என்றனர். தொல்காப்பியனார் தமது நூலைச்சொற்ற
காலம், குமரியாற்றின் தெற்கண் இருந்த நாற்பத்தொன்பது நாடுகளுங்கடலாற்கொள்
ளப்பட்ட காலத்தின் முன்னரது. அங்ஙனமாகத்தமிழுலகின் தென்பெரும்பகுதி கட
லாற்கொள்ளப்படு முன்னர்த் தென்பால் வடபால்களில் விரிந்து பரந்து கிடந்த தமிழ
கத்திற்கு நடுநாயகமாய் விளங்கிய கபாடபுரத்தின் கண்ணே வீற்றிருந்த சங்கத்தார்க்
குத் தொல்காப்பியம் பிரதான்னியமும் பிரமாண்ணியமுமாயிருக்க, பாயிரச்சூத்திரத்
தில்,தொல்காப்பியனார் காலத்துத்தமிழுலகிற்குத் தெற்கெல்லை குமரியாறவைத்துக்கூறி
யது எங்ஙனம் பொருத்தற்பாலது ? இது தென்பாலுள்ள நாடுகள் கடலாற்கொள்
ளப்பட்ட பின்னர்க்கடைச்சங்கத்தார் காலத்துத்தமிழ் நாட்டிற்குத்தெற்கெல்லையாய்
நிகழ்ந்ததொன்று அன்றோ ? ஆதலான், தொல்காப்பியப்பாயிரச்சூத்திரம், இறையனா
ரகப்பொருளுரை நூன்முகத்தார் கூறுமாறு தொல்காப்பியனாராலாதல், உரையாசிரியர்
கள் கூறியவண்ணம் தொல்காப்பியனாரோடு ஒரு சாலைமாணாக்கராகிய பனம்பாரனா
ராலாதல் இயற்றப்பட்டதாயன்றிக் கடைச்சங்கத்தாரால் இந்நூல் தொகுத்துச்சேர்க்
கப்பட்டகாலத்து இப்புலவருள் ஒருவரால் ஆதல், இக்காலத்துக்குச்சமீபகாலத்திருந்த
பிறர் ஒருவராலாதல் இயற்றப்பட்ட தென்பதிற்றடையென்னை ?

ஆங்கிலந்தமிழ் இரண்டினும்வல்ல அறிஞரொருவர் 'ஐந்திரபாணிநீய வியாகர
ணங்களை நன்குணர்ந்து அகத்தியனார் தமிழுக்கு இலக்கண நூலை எழுதினார்' என்னுங்
கருத்துப்படத் தாஞ்சொல்லிய பல முன்பின் முரணுறத் தமது பதிப்புரை ஒன்றிற்
குறித்தனர். அங்ஙனம் ஆரிய விலக்கணமாகிய பாணிநீயத்திற்கும் பிற்பட்டன அகத்
திய தொல்காப்பியங்கள் என்பார்க்கு யான் சொல்லக்கிடந்ததொன்றின்று. கால்டுவெலா
சிரியர், பர்நல் பண்டிதர்முதலாயினார் தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்தமுறையு மஃதே.
இவரெல்லாம் தமிழ் இலக்கிய வரன்முறையை முறையே உணரமாட்டாதார். தாங்
களோ ஆரியக்கலவைக்கு முன்னரே தமிழிலக்கணமெழுந்ததென் றொப்புகின்றீர்கள்.
எங்ஙனமெனின், "வடமொழிமாக்களொடு தமிழ்மக்கள் மிக்குவிராய்ப்பழகத்தொடங்
கிய பிற்காலங்களிலேதான் இடைச்செருகுதல் நிகழ்வதாயிற்று. ஒரு நூலிடையிடை
யே வேறுபலவற்றை எழுதிச்செருகும் வழக்கம் வடமொழிப் புலவர்களிடத்தன்றிப்
பண்டைக்காலத் தமிழ்ப்புலவரிடங்கிடையாது." என்று தாங்கள் கூறிய இன்னோ
ரன்னவாக்கியங்களானே அது பெறப்படும், இன்னும்,இடைச்செருகுதல்வட நூலாரது
இழிவழக்கமே எனக்கொண்டு, அச்செயலைக்கடியுங்குறியை "வடமொழிமாக்கள்",
"தமிழ்மக்கள்" என்ற தங்கள் குறியீடுகள் விளக்குகின்றன. உண்மையில், அச்செயல்
வெறுக்கற்பாலதே. ஆயினும், தொல்காப்பியத்தின்கண்சேர்க்கை செருகுதல் நிகழ்ந்த

காரணம் இயற்கைநேர்ச்சியாம். தொல்காப்பியநூலுக்கு முந்திய பல இலக்கணநூல்களும் தமிழுக்கு இருந்தன. * "ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்" "முந்துநூல்கண்டு மொழிந்தனன்" என்று கூறுகின்றது தொல்காப்பியப்பாயிரச்செய்யுள். அங்ஙனம் நெடுங்கால அளவிற்றமிழுலகிற் றோன்றிய எண்ணிறந்தநூல்களும், முதலிருசங்கங்களிருந்த இடங்களும், "பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடுங்கொடுங்கடல்கொள்ளத்" தமிழ்நாடெங்கும் பெருவழக்கிலிருந்த தொல்காப்பியமொன்றே எஞ்சியது. எஞ்சிய அவ்வொன்றையே துணைக்கொண்டு பிற்காலத்து ஆசிரியர், இன்றியமையாவிடத்து வேண்டும் விதிகளையும் அமைத்துத் தம்மாணாக்கருக்குத் தமிழிலக்கணஞ் சொல்லிவைத்தனர். இதுவே தொல்காப்பியவளர்ச்சிக்குக் காரணம். ஆகவே, தொல்காப்பியனாரருளியது அறுநூறு சூத்திரங்களா லாயதோர்நூல் அதுவே தொல்காப்பியத்தின் பூர்வசொரூபமென்றும் முதலிரு சங்கங்களுக்கும் ஸ்தானமாயிருந்த குமரியின் தென்பாலுள்ள விரிந்ததமிழ்நாடு கடலாற்கொள்ளப்பட அதனால் எண்ணிறந்த நூல்கள் அழிந்தொழிய எஞ்சிய இவ்வொன்றையே துணைக்கொண்டு தமிழ் ஆசிரியர்கள் வேண்டும் விதிகளையும் தாமாங்காங்கு அமைத்துத்தந்து தம்மாணாக்கருக்குத் தமிழிலக்கணம்போதித்து வந்தனர் என்றும், பின்னர்க் கடைச்சங்ககாலத்துப் பாண்டியனது பெருமுயற்சியால் தமிழ் நாடெங்குந்தேடியகப்பட்ட பல பிரதிகளைக்கொண்டு தொல்காப்பியம் பூரணமாக்கப்பட்டபோது, பிற ஆசிரியர் இயற்றிய சூத்திரங்கள் பல இயல்கள் சில ஒருங்குசேர்ந்து அவையியற்றினார் இனையரெனத் துணியப்படாமையின் ஒருங்குதிரட்டப்பட்டுக் கடைச் சங்கத்தாரால் தொல்காப்பியப் பெயரின் கீழ்க்கொணரப்பெற்றனவென்றும் மேலே விளக்கித் தொல்காப்பியநூல் பின் வளர்ச்சியுற்றதொன்றென்று தெளிவித்தனன்.

இனி, அங்ஙனமாயின், தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட பூர்வ ஆசிரியர் ஒருவரும் அவ்வாறெடுத்துக்கூறினாரல்லரே எனின், நன்குகடாவினீர்கள். ஒவ்வோராராய்ச்சியும் ஒவ்வோர்காலத்துக்கே உரியது. காலாந்தரமானது வெவ்வேறு கருவிகளையமைத்து அவ்வக்காலத்துக்குரிய நூதன ஆராய்ச்சிக்கு மனதைப்பண்படுத்து கின்றது. பாஷா விற்பத்தி சாஸ்திரமானது (Philology) இப்பொழுது அரை நூற்றாண்டுக்ககமே தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது. ஜர்மானிய சாஸ்திரிகள் அத்தத்துவத்தை 40 வருடங்களுக்கு முன்னர்த்தான் முதலில் கண்டு பிடித்தனர். அது தொட்டுப் பன்னாட்டுப் பண்டிதர்களும் பாஷாசரித்திரங்களை ஆராயவும் பாஷையினங்களையும் அவ்வப்பாஷைக்குரிய ஜாதியாரையும் பரீக்ஷிக்கவும் அவ்வவ்வினத்தாரின் ஜன்மஸ்தானங்களையும் அவ்வவ்வினமொழிகளின் மூலமொழிகளையும் கண்டு பிடிக்கவும் பெரிதும் முயன்றனர்; முயல்கின்றனர். இத்திறவாராய்ச்சியும் அதற்குரியகருவி அமைப்புக்களும் நமக்கிக்காலத்து வாய்த்தவாறே நம்முன்னோர்க்கு அவர் காலத்து வாய்த்தில. இப்பரதகண்டத்துப்பண்டுதொட்டு வழங்கிய சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த தமிழ் ஆரியம் என்றிரண்டும் தனிமொழிகள் என்று பூர்வ ஆசிரியர்கள் உணர்ந்தனரேனும் அவ்விருமொழியும் ஒரேமூலபுருடனையுடையனவென்றும் அவ்விருபாஷைகளுக்குமுரிய பெருஞ்சாதியார் நாற்சாதிகளாகப்பின்னர் வகுக்கப்பட்டுள்ள ஒரே இனத்தார் என்றும், அவர் எல்லாம் சிருஷ்டிகாலந்தொட்டு இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்து இறந்துபோனவர்களின் பிற்சந்ததியார் என்று மெண்ணினர். தமிழரும் ஆரியரும் வெவ்வேறினத்தார் வெவ்வேறிடத்தர். ஒருவர் முன்னும் மற்றவர் பின்னுமாக வந்து இப்பரதகண்டத்துக்குடியேறினர். பின்னர் ஒரு காலத்து வடநாட்டுச்சமஸ்கிருத முடையாரும் (அவர் அந்நாட்டுத்

---

* ஐந்திரம் யாதென்ன மற்றோரிடத்து விளக்குதும்.

தமிழரும் ஆரியரும் கலந்துண்டான கலப்புச்சாதியார்) தென்னாட்டாரும் ஒருங்குகலந்தனர் என்ற உண்மை நமது பூர்வ ஆசிரியர்க்கு எட்டில. அதனாலே தமிழ்ப்பூர்வ நூல்களுள் இன்னபழைய, இன்னபுதிய, இன்னகலவைஎன்ற ஆராய்ச்சித்திறனும் அவர்க்கு வாய்த்திலது. ஆதலானே இளம்பூரணர் முதலாயின உரையாசிரியர் தொல்காப்பியத் தொல்லிலக்கண நூலின்கண் சேர்க்கை செருகுதலாதிய உண்டெனத்தாம் உணர்ந்தாருமல்லர் எமக்கு உரைத்தாருமல்லர். ஆயினும், அக்குறை அவர் மேலேறுது அக்கால நிலைமையோடு கழிந்ததுணர்க. அறிவிற் சிறந்ததாங்களே இனியிவற்றையாராய வேண்டுகிறேன்.

தங்கள் ஆப்தன்,

டி. சவரிராயன்.

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

சிகந்திராபாத்து தைப்பூசமஹோற்சவ வைபவம்.

ஓரன்பர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றனர்:— நிஜாம்தேசத்தில் சிறந்த நன்னுடென்று யாவராலுங் கொண்டாடப்படுவதும் தென்தேசவாசிகளுக் கிருப்பிடமாவதுமாகிய சிகந்திராபாத்தென்னும் மாநகரில் குன்றமெறிந்தகுமரவேளென்னும் ஸ்ரீகுகப்பெருமாள் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுஞ் சின்னுளும் பல்பிணியுமுடைய ஆன்மாக்கள் ஆய்யும் வண்ணம் திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். அவருக்குச் சென்றதைமாதம் பூசநட்சத்திரத்தில் தைப்பூசமகோற்சவம் மிகவுஞ் சிறப்பாக நடந்தேறியது. பதிபுண்ணிய சீலராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, கண்டிராக்டர் ஆ-கங்காதரமுதலியாரவர்கள் யாவருங் கண்ணுரக்கண்டு களித்துப் பேரானந்த மடையும்படி கலியுகவரதராம் அப்பெருமானுக்கு அபிஷேக வலங்காரஞ்செய்து திருவோலக்கங் கண்டானந்தித்தார். அன்று அவரது நன்முயற்சியாலும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வே, தெ. சிதம்பரமுதலியாரவர்களுடைய விருப்பத்தாலும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, கா. அப்பாவு முதலியாரவர்களது நல்லெண்ணத்தாலும் தாஞ்சென்ற விடங்களிலெல்லாம் சகல சமயாதீதாத்து விதமாகிய சித்தாந்த சன்மார்க்கமே பரவும்படி நன்முயற்சி செய்துபோதரும் ஸ்ரீமத் - சோ. சிவ அருணகிரி முதலியாரவர்களும் அவரது அடியார் குழாங்களும் ஆலயத்துக்கெழுந்தருளித்தமிழ் வேதமாகிய தேவார திருவாசக பாராயணஞ்செய்தார்கள். அப்பாராயணத்தைச்செவிமடுத்த சிவநேசச்செல்வர்கள் யாவரும் அன்புமாராமையுங்கொண்டு கண்ணீருங்கம்பலையுமாய்ப்பரவசப்பட்டு ஸ்ரீ ஷண்முகப்பெருமான் பேரருளுக்குப்பாத்திரரானுர்கள். இவ்வண்ணமே ஒவ்வொரு கார்த்திகை மகோற்சவத்திலும் முருகவேள் சந்நிதியில் தமிழ் வேதபாராயணஞ்செய்யும்படி ஸ்ரீமத் - சோ. சிவ அருணகிரி முதலியாரவர்களைக்கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவரும் அங்ஙனமேஇசைந்தனர் - இப்பதியிலுள்ளார் பெரும்பாலர்க்குத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரதிருவாசகங்களினருமை இப்பொழுது தான் தெரியவருகின்றது - இப்பாராயணசபை எக்காலத்திலும் நிலை பெற்று விளங்கவும் இதைச்சார்ந்த புண்ணிய சீலர்களுக்கு நல்லருள் பெருகவும் சபையின் தலைவராகிய ஸ்ரீமத் - சோ. சிவ அருணகிரி முதலியாரவர்களுக்கும் அவரது குழாங்களுக்கும் நோயற்ற வாழ்வும் நீடித்தவாயுளும் உண்டாகவும் சிவசுப்ரமண்ய சுவாமியின்றிருவருளைச் சிந்திக்கின்றேம்.

[இவ்வாறே சிவநேயச்செல்வர்களாகிய ஸ்ரீமத் - சோ - சிவ அருணகிரிமுதலியாரவர்கள் தாம் இரங்கூன் மாநகரியிலிருந்த காலத்தும் ஆண்டுள்ள உண்மைச்சிவாபி

மாணிகளைத்திரட்டிச் 'சைவசித்தாந்தசபை' ஒன்றும், அச்சபையிற் 'புத்தகக்களஞ்சியம்' ஒன்றும் தாபித்திட்டார்கள். இவர்கள் சிவபத்தியும் நல்லாயுளும் தழைத்திடுகவென்று திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம். ப - பு.]

சுதேசவர்த்தமானி:—இப்பெயர் கொண்ட அரிய செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை யொன்று மாதம் ஒரு முறை சிதம்பரத்தில் பிரகடனஞ்செய்யப்படுகின்றது. இதனை யேற்று நடத்துவோர் திருவாவடுதுறை, வித்துவசிகாமணி ஸ்ரீமத் - சபாபதிநாவலரவர்கள் இவர்களது செந்தமிழுரை நடைச்சுவை நிரம்பவும் பிரபல முடையதாகலின் அதனைக்குறித்து ஈண்டு விசேடமாக எழுதல்வேண்டா. விஷயங்கள் மிக அரிய நுண்பொருள்களுடையன. இதற்கு வருஷவிலை ஒரு ரூபா அமைத்தது மிகவும் நயம். செந்தமிழ் முதுமக்கள் எல்லாரும் இதனைப்பொருட்செலவு அதிகமின்றி இலேசாகப் பெற்றுக்களிப்புறுவார்களாக.

கலைசைச்சிலேடைவெண்பா:—இந்நூல், ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் மாணாக்கர் பன்னிருவருள் ஒருவராகியசுப்பிரமணியமுனிவரால்இயற்றப்பட்டதொன்று. இதன்கட் சிலேடைப்பொருள் பயப்பநின்ற வாக்கியங்கள் இடர்ப்படுதல் வேண்டாது முழுமுதற்சொற்களாய் வேறுவேறுபிரிந்து பொருளினிது புலப்படுக்கும் விழுப்பமுடையது. இவ்வரியநூலுக்கு யாழ்ப்பாணத்தைச்சார்ந்த சுன்னாகத்தில் மாவித்துவானாய்ப் பிரசித்தியுடன் விளங்கும் ஸ்ரீமத் - அ - குமாரசாமிப்பிள்ளை யவர்களால் ஒரு குறிப்புரை காணப்பட்டது. இவ்வுரை, வேண்டா இலக்கணக்குறிப்புக்களும் பிறவும் விரித்துரைக்கும் இக்காலத்தொருசிலர் ஆரவாரவுரைபோலாது, இரண்டு மூன்று பொருள்தரக்கிடந்த வாக்கியங்களை முழுமுழுச்சொல்லாகப் பிளவுசெய்து வேண்டுமளவே பொருளுரைத்துச் செல்லும் நெறிப்பாடுடையதா யிருக்கின்றது. புணர்ச்சியுற்றுக் கிடந்தமொழிகள் பிளவுபட்டுழித் தம்பொருள்தாமே புலப்படுக்குமாயின், அவ்விடங்களில் உரைகிடையாது. இதனால், இவ்வுரையாசிரியர் உரைமாட்சியும் நுட்பவறிவும் வியக்கற்பாலனவாமென்பது சொல்லாமேயமையும்.

தமிழ்ப்பயிற்சி செய்யத்தொடங்கும் மாணாக்கருக்கு இந்நூல் ஆவசியகமாம்.

மேகதூதக்காரிகை தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு:—மேகதூதக்காரிகை வடமொழியிற் காளிதாசராற் செய்யப்பட்டதொன்று. "குபேரனுடைய சோலைக்காவற்காரனான இயக்கனொருவன், அயிராவதயானைவந்து சோலையைஉழக்கி முரித்துப்பாழாக்கி விட்டமையினாலே பிறவூரிலேபோய் ஒருவருஷம் வசித்தலாகிய சாபத்தைக் குபேரனாற் பெற்று மனைவியையும்விடுத்துத் தண்டகாரணியத்திலேவந்து சித்திரகூட மலையிலே விடுதியாகவசித்து நியமித்த ஒருவருஷத்திலே அந்தமலையிற்படிந்த முகிலிடத்தேதன் மனைவிக்குத் தூதுசொல்லியனுப்பிய பாசாங்காகப் பலவிஷயங்களை வர்ணித்துட்பாடினர். மெய்யாகச் சொல்லியனுப்பியதன்று; அது பிரயோகவிவேகத்திலே 'வடமொழியிற்காளிதாசனும்மேகசந்தேசத்தினுள் இவ்வாறுகூறுதல்காண்க' என்பதனாலும் புலப்படும்" என்பது இதன்வரலாறு.

இதனைத் தமிழ்ச்செய்யுளின் மொழிபெயர்த்திட்டார் தென்மொழி வடமொழி வல்லமாவித்துவான் சுன்னாகம் ஸ்ரீமத் - அ - குமாரசாமிப்பிள்ளை யவர்களாம். இம்மொழிபெயர்ப்பின்கட் போசராசன்சரிதமும் காளிதாசர்வரலாறும் அவரியற்றிய நூல்களின் வரலாறும் சுருக்கமாக்வும் விளக்கமாகவும் உரைநடையி லெழுதப்பட்டிருக்கின்

றன. இவற்றின்பின் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுட்களிற்போந்த அருஞ்சொற்பொருள் கோளெழுதப்பட் டிருக்கின்றது. இதன்பின் பூர்வமேக மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுளும் அதன்பின் உத்தரமேக மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுளும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

'மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுட்களெல்லாம் வடமொழிச் சுலோகப்பொருள் நனி விளக்கிச் சிறக்கின்றன; மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுட்குரிய குறைபாடுகள் இவற்றின்கண் வரக்கண்டிலம்; எதுகையும் மோனையும் சொற்கோப்பமைந்து இடர்ப்பாடின்றி விளங்குகின்றன; வகையுளியின்றிச் சீருந்தளையுஞ் சிரிதினியைந்து நிற்கின்றன; பாவென்னுஞ் செய்யுளோசையுறுப்பமைந்து செய்யுட்டோறும் இனிது ஒழுகுகின்றது. ஏற்றசொற்கள் ஏற்றவிடங்களிற்செறிந்து சுவை நிரம்பி நடைசெழுமையுறுகின்றது. பொருட்பொலிவும் மிகவுடைத்து'

இவ்வரிய நூலைத்தமிழில் மொழிபெயர்த்திட்டவாறு போலவே, காளிதாசரியற்றிய 'குமாரசம்பவம்' 'சாகுந்தலம்' முதலிய காப்பியங்களையும் பிள்ளையவர்கள் மொழி பெயர்த்திட்டால் அவை தமிழ்ப்புலவோர்க்குச் சேமநிதியாய்ப்பயன் மிகவிளைக்கும் - பிள்ளையவர்களுக்குப் பெருகுறுமாயுளும் அறிவுத்திட்பமுந் தழைத்திடுகவெனத்திருவருளைச்சிந்திக்கின்றோம்.

சைவசிராத்தவிதி:—இந்நூலியற்றினர் திருப்புடை மருதூர்த்திருக்கைலாய பரம்பரை வள்ளலாதீன வழிவந்தவரும் 'அறிவுவிளக்கப்' பத்திராதிபருமாகிய ஸ்ரீமத் சிவஞான தேசிகர். இது சிவதீக்கை பெற்றுச்சிவபெருமானை வழிபடற்பாலராகிய சைவர்கள் அம்முறைதிறம்பி அதீக்ஷிதர்களாகிய ஸ்மார்த்தர்களைச் சிராத்தகாலங்களில் வரித்து அவரைக்கொண்டு அதனை நடப்பித்துப்பயனிழக்கின்றாராதலின், அவர் அங்ஙனம் ஆகாமைப்பொருட்டுச் சிவாகமங்களிற் சொல்லுமுறையாற் சிராத்தஞ்செய்யு நெறியை விளக்கிச்சுருக்கமாகவுந் தெளிவாகவும் எழுதப்பட்ட அரியநூல். இஃது ஒவ்வொருசைவர்கையினும் இருத்தல்வேண்டும். இதன் விலை ச - அணா. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க்கு எழுதிப்பெற்றுக்கொள்க.

கோடைகாலத்தில் ஒருநாள் பிரசித்திபெற்ற தத்துவசாத்திரியொருவர் தமக்குச்சிநேகமாகிய விற்பன்னர்களையழைத்து விருந்தளித்தார். யாவரும் விலாப் புடைக்கத்தின்று அருகேயிருந்த தோட்டத்தில் இளைப்பாறப்போனபோது அங்கு ஒரு பீடத்தின் மீது கண்ணாடிக்கூண்டொன்றமைத்திருக்கக்கண்டு அவ்விருந்துப் புலவருளொருவர் அதனைத்தொட்டுப்பார்த்து சூரியன் தாக்கியபாகம் குளிர்ச்சியாவும் நிழலாயுள்ளபாகம் அதிக சூடாகவுமிருக்கக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து ஏனையோரையுங் கவனிக்கச்சொல்ல அரசர்கள் யாவருங்காரண முணராராகித்தத்தமக்குத்தெரிந்த பதார்த்தகுண முறைப்பாட்டை (Physics) யெல்லாஞ்சொல்லியும் அத்தத்துவ சாத்திரி ஒப்பாராகித்தாமேயறிந்து கொள்ளும் பொருட்டுத்தோட்டக்காரனை விசாரித்து என் அப்பா இக்கண்ணாடிக் கூண்டு வெயில் தாக்கும் புறம் குளிர்ந்தும் நிழல் வீசும் புறம் சூடு பட்டுமிருக்கின்றது' என்று கேட்டதும் "சாமி சூரியன் சூடு ஜாஸ்திபட்டு கண்ணாடி ஒடைந்து போவுமெண்ணு இப்பத்தான் திருப்பிபோனேன்" என்று பதில் சொல்லியாவர்கள் சந்தேகத்தையும் விலக்கிப்போனான்.

சென்னபட்டினம்

கிறிஸ்டியன் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமந். நா. வேதாசலம்பிள்ளை யவர்களுக்கு,

தங்களால் அனுப்பப்பட்ட "திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவை" "சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்" என்னும் நூல்கள் இரண்டையும் வாசித்தேன். மும்மணிக்கோவையிலே வருஞ் சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும், பொருளையும் உற்று நோக்கியபோது, பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் முதலிய பழைய செந்தமிழ் நூல்களை நினைத்தேன். பழைய தமிழ்நூல்களிலே பெரிதும் அநுசீலநமுடையீர்கள் என்பதனையும் இக்கோவையால் அநுமானஞ் செய்தேன்.

* * * *

சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம் வாதிகள்கூறிய அபவாதங்களை யெல்லாம் நியாயங்காட்டி நிராகரணஞ் செய்து சோமசுந்தரக் காஞ்சியை நிலைபெறுத்து மியல்புடைய தொன்றாயினும், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், வச்சணந்திமாலை, சிவஞானசித்தி முதலியவைகளினுள்ள பொருணுட்பங்களை இலகுவிலறிந்து தேறுதற்கும், அறியாமை பாறுதற்குங் காரணமாய் அவ்வாதியர்க்கும் பிறர்க்கும் உபயோகமாகின்றது. சோமசுந்தரக் காஞ்சியிலேவரும் "சைவம்" என்னும் முதன்மொழியை மரணத்தானம் என விபரீதமாகவுணர்ந்து வெறுத்தவர், தோல்வித்தானம் பெறினும் வெளிப்படையாக விளக்கியவழிகண்டு அரசத்தானமென அகமகிழாரா? ஆதலின் இதனை மறுப்பவரும் வெறுப்பவரும் யாவர்? நிற்க.

* * * *

இவற்றின் முன்னரே இங்கு வந்து பரந்த "முனிமொழிப் பிரகாசிகை" என்னும் புத்தகமுங் கண்டேன். அதன்கண் எழுதப்பட்ட நியாயங்களெல்லாம் தார்க்கிகமார்க்க சம்பந்தமுடையன. அந்த நியாயப் பிரகரணங்களால் "தேவர்குறளும்" என்னும் நல்வழியிலே வரும் "முனிமொழி" என்பதற்கு ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலவர்களும் பிறருங் கூறிய பொருளாகிய "வேதாந்தசூத்திரம்" என்பதே சித்தாந்தப் பொருளாயிற்று எனவும், அப்பொருளை மறுப்பன போன்றெழுந்த பரபக்க நியாயங்களெல்லாம் பூர்வபக்கமாகித் தூரம்போய்த் தோல்வித்தானம் பெற்றன எனவும் இங்குள்ள அறிஞர் பலர் சொல்லக் கேட்டேன். ஆதலின் அதுவும் பயனுடையதேயாம்.

பிலவஹு
தைமீ
கரு உ

இங்ஙனம்:
அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை,
சுன்னாகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

Mr. S. A. Tirumalai kolundu Pillai b, a. writes to the editor as follows:—'Jnanasagaram' seems to be the best Tamil journal ever started. The first number has transported me with joy. May God bless the editor with long life and energy to carry on this noble work for a long life to come. Every article carries with it sense, justice and sustained interest. The paper will naturally commend itself to all classes of Tamil readers. Toleration and the consequent broad sympathy are some of its striking points. I should try my utmost to find a wide circulation for this journal. The journal is very useful that a mere translation of it into English by a sound English Scholar will make it popular to the whole of the English-knowing population throughout the wide world.

* * * *

Your sympathy for the Saiva faith and philosophy has now widened itself to the whole of humanity. You have become a correct exponent of the Saiva religion which is naturally noted for its toleration-a fact not easily known to many. The spirit of toleration that runs through your journal, will, in the long run, make the Saiva faith the one universal religion of all educated mankind.

பத்திரிகைக்கு விஷயங்கள், கையொப்பங்கள் முதலியன அனுப்புவோர் அடியிற்கண்ட எமது விலாசத்திற்கு அனுப்புதல்வேண்டும்.

நா - வேதாசலம்பிள்ளை,

௬, கந்தப்பசெட்டித்தெரு சென்னை.